

A L U M N I
BizLetter
A L M A M A T E R

Sayı
2015 - 4
Ekim

REST IN PEACE MRS. ROBESON

www.facebook.com/bombalaki

www.twitter.com/tarsusamerikan

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği ücretsiz yayındır.

ATA ALÇI

“ Özel Alçı Ürünleri ”

DENSTON - DİŞ ALÇISI

DENFIX - KOKULU TAŞ

ATA - SERAMİK KALIP

İletişim: Ata Alçı Sanayi ve Ticaret A.Ş
Paris Cad. No: 9/2 06540 Kavaklıdere / ANKARA
T : 0312 612 2204
e-mail : ata@atayapi.com.tr
www.atayapi.com.tr

TANITIM FİLMİ VE HAVA ÇEKİMLERİNDE STANDARTLARI YÜKSELTİYORUZ

film | hava çekimi

Tanıtım, Belgesel ve Reklam Filmi - 3D Animasyon

Katalog - Fotoğraf

Miting ve Konser

Arsa, Park ve Bahçe

Yol, Köprü, Viyadük, Baraj

Arkeolojik Yapılar

İnşaat Projeleri

360° Panoramik Çekimler

daraba

film | medya | event | tasarım

www.daraba.com.tr

TAC Mezunlar Derneği Merkez Yönetim Kurulu

Başkan

Ali Cerrahoğlu

Başkan Yardımcısı

Kemal Tarım

Sayman

A. Ramazan Dincer

Genel Sekreter

Çağlar Yılgör

BizLetter

Yayın ve Redaksiyon Ekibi

Erdoğan Kaynak

Betül Öcal

Nuran Baykal

Tasarım

daraba

fikir tasarımcısı

daraba.com.tr

Onur Yıldırım

Baskı

Alev Dikici Matbaası

0 322 435 13 13

T: 0 324 241 82 24

M: 0 530 333 83 99

Telefax: 0 324 613 23 10

Caminur Mahallesi 0805 Sokak No:9
33440 Tarsus - MERSİN

www.tac-alumni.org

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği
tarafından 3 ayda bir yayımlanır.

8

“Okul açılışımız
bu yıl bir başka güzeldi”

12

Mutlu Haberler

17

Buluşmalar

24

Rüyaıdı gerçek oldu

İÇİNDEKİLER

30 Orda bir ev var Namrun'da
0 ev sizin evinizdir...

32 Edebiyat Köşesi

Hakan Aytaş
Sevgün Yalçın
Timur Sümer
Metin Atamer

53 Sinema
Fury Road Max

34 - 52

SÖYLEŞİ

Öğrencilikten öğretmenliğe
Abdullah Küçük

Echo Ruhu Amerika'da
Egemen Şanlı (TAC'03)

Haberleşme Sektöründe bir TAC'li
Mehmet Toroğlu (TAC'97)

Unforgettable Math Teacher
Cecil Allen

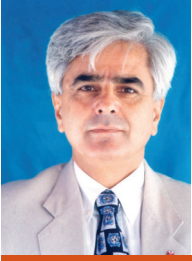
İstanbul Şube Başkanımız
Ömer Karahan (TAC'79)

Özdemir Sabancı'yı anıyoruz
Tuncay Osmanoğlu (TAC'55)

Türkiye Maker'ın Kurucusu
Ongun Tan (TAC'98)

54 Kaybettiklerimiz
TAC'58 Güner Baykal'ın ardından

Erdoğan Kaynak
TAC'63

Sevgili dostlar

Sonbahar aylarına girdiğimiz bu günlerde camiamızdan haberler ve fotoğraflar ile gene birlikteyiz. Dr. Ali Cerrahoğlu (TAC'79) başkanımız, Ankara şube başkanımız Emin Çulhacı (TAC'68), İstanbul başkanımız Ömer Karahan (TAC'79), Gift Center sorumlumuz Nuran ablamız, ve ulaşabildiğimiz değerli mezunlarımızla birlikte çalışarak şu anda elinize ulaşan Biz Letter'in Ekim 2015 sayısını hazırladık. Beğeneceğinizi umuyoruz.

Hacı Ömer ve Sıdika Sabancı çiftinin en küçük oğlu olan ve 9 Ocak, 1996 yılında Sabancı Center'da menfur bir cinayete uğrayan değerli mezunlarımızdan rahmetli Özdemir Sabancı'yı anmak istedik. Türkiye için çok önemli projeler tasarlayan Özdemir Sabancı'nın kaybı ile ülkemiz ve camiamız büyük bir acıya gark olmuştu. SASA'ya kendisini ziyarete gittiğimde, projelerini büyük bir heyecanla anlatır, mutlu olurdu. SASA'yı SASA yapan ekip (TAC mezunlarımızdan Doğan Eserce (TAC'52), Tuncay Osmanoğlu (TAC'55) ve TAC'de dönem arkadaşı rahmetli Erden Sevilir (TAC'59)) Özdemir Sabancı'nın önderliğinde örnek projelere imza atıyorlardı. Doğan Eserce'nin oğlu İbrahim Eser-

ce (TAC'86) şimdilerde TEMSA'da, Tuncay Osmanoğlu'nun oğlu Alp Osmanoğlu (TAC'83) da ToyotaSA'da babaları gibi önemli görevler üstlenmiş durumdalar. İbrahim ve Alp öğrencilerime, babalarıyla Özdemir Sabancı abileri hakkında Biz Letter'e bir haber yapmalarını rica ettik. Fotoğraflar da istedik...

Ayrıca TAC'de Tarih öğretmenliği yapmış Abdullah Küçük ve Matematik öğretmenliği yapmış olan Cecil Allen ve İstanbul şubemizin başkanı Ömer Karahan (TAC'79), Amerika'da Anadolu Ajansımızda görev yapan Mehmet Toroğlu (TAC'97) ve ECHOcularımızdan Amerika'da yaşayan ve müziğini orada icra eden Egemen Şanlı (TAC'03) ile söyleşiler yaptık.

B-20 bünyesinde görevinde yer alan Cem Ersoy (TAC'96) dan sizlere mesaj var:

· Bildiğiniz üzere bu yıl ülkemiz, G20 ve B20 oluşumlarının dönem başkanlığını yürütmektedir.

· Kısa bir süre önce B20'nin 6 çalışma gurubundan birisi olan "Yolsuzlukla Mücadele Çalışma Grubu" Başkan yardımcılığı görevini üstlenmiş bulunuyorum.

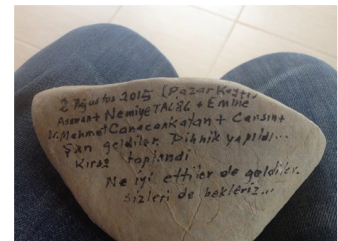
Dönem buluşmalarından fotoğraflar ve haberler, Edebiyat Köşemizde mezunlarımızın şiirlerini, hikaye denemelerini; Ankara, Adana ve Mersin mezunlarımızın Son Cuma buluşmalarımızı ve fotoğraflarını, mutlu haberleri ve kaybettiklerimizi bulacaksınız. Bu yaz kiraz bahçeme gelip dalından kiraz yiyen, beni ziyadesiyle mutlu eden dostlara selamlar olsun.

Seneye sizi de beklediğimi bilmenizi isterim... Gelirken sepetlerinizi getirmeyi unutmayınız.

SLOGANIMIZ:

**HER MEZUNUMUZ BİR HABER
HER MEZUNUMUZ BİR MUHABİR**

Esen kalın,
Biz Letter'siz kalmayın...
Erdoğan Hoca

LEARNING FOR LIFE.

CREATING THE FUTURE.

EXPERIENCE PICKERING COLLEGE

IN NEWMARKET, ONTARIO CANADA

At Pickering College, students, faculty and staff live the values that have guided our school since 1842 in a stimulating collegial environment.

Our dedicated teachers focus on the whole child, so students develop the confidence, social conscience and acquire the skills and knowledge for success.

FOR MORE INFORMATION, PLEASE CONTACT OUR REPRESENTATIVE:

Abdullah Şehoğlu TAC '77

Erenca - Immigration and Education Services

T: 0212 373 9421 M: 0532 231 0677

E-mail: asehoglu@erenca.com

- Residential boarding program (Grades 7-12)
- Diverse programming in small class settings
- Values-based, service-oriented education
- Global Leadership Program
- Extensive co-curricular program, including sports, equestrian and filmmaking
- 100% university placement
- ESL Summer Camp

PICKERING COLLEGE

www.pickeringcollege.on.ca
admission@pickeringcollege.on.ca

Ali Cerrahoğlu
TAC'78

BAŞKANDAN

“

OKUL AÇILIŞIMIZ BU YIL BİR BAŞKA GÜZELDİ

”

Yıllar geçiyor ama TAC ruhu ve gelenekleri eksilmek bir yana giderek gelişerek sürüyor.

7 Eylül 2015 günü 2015-2016 eğitim yılı yine muhteşem bir törenle gerçekleşti. Tüm öğrenciler, veliler, öğretmenler ve mezunlar yerlerini aldılar ve her zaman olduğu gibi bu yılın son sınıflarının tören alanına toplu halde coşku ile girişini beklediler.

Son sınıf öğrencileri olan kardeşlerimiz Gözlüküle'de toplanmışlardı. Ülkemizin acı veren gündemi nedeniyle davul zurna ile giriş yerine 10. Yıl marşını ve TAC marşını söyleyerek girdiler alana alkışlarla.

Okul müdürü Günseli Yüksel'87, Okul direktörü Andrew Leathwood, SEV Mütevelli Heyeti başkan vekili Meh-

met Yaltır ve student council başkanı Efe İzgialp çok güzel konuşmalar yaptılar. Yeni gelen öğrencilerin ve velilerinin heyecan ve mutlulukları görülmeye değerdi.

Mezunlar Derneği'nden ödül

TAC'de sosyal sorumluluk geleneği devam ediyor. Öğrenciler neredeyse her hafta bir etkinlik düzenliyorlar. Kimi zaman yaşlılar yurtları, huzur

evlerini ziyaret ediyorlar, kimi zaman bir köy okulunu boyuyor, ihtiyaçlarını karşılıyorlar. Gezici kütüphane, engellilere yönelik projeler devam ediyor.

Öğrenciler yıl içinde katıldıkları sosyal sorumluluk etkinliklerinden "TAC puanı" olarak adlandırılan bir sistemle puanlar alıyorlar. Biz de mezunlar olarak bu çalışmaların organize bir şekilde devam etmesinden çok mutlu ve gururluyuz ve idareci ve öğretmenlerimize kardeşlerimizi bu şekilde yetiştirdikleri için müteşekkirimiz.

Bu desteğimizin ve memnuniyetimizin bir göstergesi olarak ve bu geleceğin devamını teşvik etmek amacıyla, okul açılış töreninde bir önceki yılın en yüksek TAC puanını alan her sınıftan bir öğrenciyi "tablet bilgisayar" ile ödüllendirdik.

Hem aileler hem de öğrenciler okulumuzun ve mezunların toplum hizmeti duyarlılığını bir kez daha hissettiler, mutlu oldular.

İlköğretim okulu açılışı

İlkokul ve ortaokul açılış törenimiz yeni kampüsteki büyük auditoriumda yapıldı. Oranın atmosferi de görülmeye değer; bambaşka bir dünya. 637

kişilik salon öğrenciler, veliler, eğitim kadrosu ve mezunlarla doluydu.

Çiçeği burnunda müdürlerimiz Çiğdem Özyürekoğlu (ilkokul) ve Ayfer Aydın (ortaokul) enerji yüklü birer konuşma yaptılar. Mr. Leathwood ve Mehmet Yaltır abimiz de duygu ve düşüncelerini ilettiler. Mezunlar adına Mert Karanfil de bir konuşma yaptı.

Sevgili mezunlarımız; içiniz rahat olsun; okulumuz emin ellerde. Halen okulumuzda idareci, öğrenci ve diğer paydaşlar birlik ve beraberlik içinde. SEV'in önemli desteği ile okulun fiziksel şartları çok gelişti. İdareci ve öğrenci kardeşlerimiz de bir yandan

bizi biz yapan geleneklerimizi devam ettirirken diğer yandan da akademik anlamda önemli çalışmalar yapıyorlar.

Bu yıl okulumuza olan talep her zamankinden daha fazla oldu ve 100 kadar öğrenci hazırlık sınıfına kayıt yaptırdı. Ortalama giriş puanı daha da yükseldi. Bu öğrencilerin tamamı en güçlü yönlerimizden birisi olan İngilizce hazırlık programı ile öğrenime başlıyorlar. International Bacaloria programına katılım artıyor. Sayısız öğrenci kulübüyle de hayata hazırlanıyorlar.

Kısacası "TAC RUHU" devam ediyor...

Tam bir TAC'li Başarı Hikayesi

İsa Tekgöl TAC'94

Dr. Talat Buğur TAC'90 mezunu, dişeti dastallıkları ve cerrahisi doktorasını ve uzmanlığını Fransa'da yaptıktan sonra 18 senedir İstanbul'daki kliniğinde hizmet veren bir diş hekimidir.

Son 15 yılda gittikçe büyüyen bir sektöre haline gelen dental implantlar konusunda Türkiye'nin dünya çapında bir marka çıkarabilmesi gibi bir rüyası ve hedefi vardı, attığı sağlam adımlarla hedefe doğru emin adımlarla ilerliyor.

Ar-Ge çalışmaları çok daha eskiye dayanan ve son 4 yıldır faaliyette ve üretimde olan DTİ İmplant Sistemleri'nin kurucusu ve CEO'su...

Tübitak ile ortak çalışılan ve Avrupa Birliği Projesi olarak kurulan marka, kuruluşunda Avrupa Birliği Kalkınma Bankası, özel finansör kuruluşlar ve Tübitak'ın hem hibe hem de bilimsel desteğiyle hayata geçirildi. Projenin hemen başında TC Bilim Teknoloji ve Sanayi Bakanlığı, Tübitak, çok sayıda Üniversite ve Avrupa Birliği Kalkınma Bankası gibi ciddi kurumların destek olmasının altında bir gerçek yatıyordu; hedef ürünün ciddi bilimsel verilere dayanması, rekabetçi teknik özelliklere sahip olması... Kısacası DTİ'de çok parlak bir gelecek görülmüştü.

DTİ Ailesi çok büyük hedefler koymuştu. CEO'sundan Yönetim Kurulu'na; fabrika çalışanlarından bölge bayilerine; satış

elemanlarından kullanıcı hekimlere varana kadar herkes buna inanmıştı.

3 yıl içerisinde geline nokta bütün bu unsurlar gözönüne alındığında hiç de şaşırtıcı değil:

- Yerli üretim olmasının maliyet açısından avantajlı olması, yabancı markalarla teknolojik olarak çok rekabetçi özelliklere sahip olması, dünya markası olma amacıyla çıkılan bu yolda çok önemli bir avantaj.

- Üretim ve satış rakamlarında hızla yükselen bir grafik.

- Çoğunluğu AB ülkeleri olmak üzere 20'ye yakın ülkede satılıyor olması ve ciddi rakamlara ulaşıyor olması.

- Geçtiğimiz Mayıs ayında Tübitak Marka ile imzalanan iş geliştirme ortaklığı ve Marmara Teknoloji Kampüsü'nde kurulmakta olan, 2016 ilk çeyreğinde faaliyete geçecek olan, Avrupa'nın en büyük

DTI
Implant
System

"We Produce Science"

İşte bunlar, Türkiye'nin dünya çapında bir marka geliştirebileceği, zor bir sektörde dahi istedikten sonra neler yapabileceği konusunda bizleri umutlandıran ve gözlerimizin ışıldamasını sağlayan unsurlar. Ben, Diş hekimisi İsa Tekgöl TAC'94, bu projenin en başından beri içerisinde olan, ilk televizyon haberlerinde hasta ağızında ilk uygulamalarından birini yapan, Türkiye'de belki de en fazla uygulayanlardan biri olarak ve eşim Cennet ile birlikte DTİ İmplantları'nın Çukurova Bölge Bayiliği'ni ve Danışman Hekimliği'ni yürüten biri olarak bu yazıyı kaleme alıyorum.

dental implant fabrikalarından biri olacak ve Dünya'da çok az sayıda markanın sahip olduğu gelişmiş bir yüzeye sahip implantların üretilecek olması.

- 80 Milyar Euro bütçeli, AB'nin 2014-2020 yılları arasında uluslararası ortaklıklar ile geleceğin teknolojilerinin geliştirilmesinin hedeflendiği AB HORIZON 2020 Programı'na Türkiye'den seçilen sayılı firmalardan birisi olmak.

Talat Abi, Orta 2'de Sınıf Abi'mdi, bu mesleği seçmemde etkisi oldu, meslektaşım olarak hayatıma ve mesleğime çok olumlu katkıları oldu ve bu önemli projede yanında olma ve beraber yürüme fırsatını bana Verdi...

Seninle Yürümek... en başta bir TAC'li olarak beni çok mutlu ediyor...

Saygılarımla...

ÖDÜLLÜ MÜŞTERİ MEMNUNİYETİ

Optimal Auto Lease, üstün hizmet kalitesi ve müşteri memnuniyeti ile Business Initiative Directions (BID*) tarafından altın kategoride “2015 International Arch of Europe for Quality and Technology” ödülüne layık görüldü.

*BID, 27 yıldır iş dünyasında mükemmellik, kalite ve müşteri memnuniyetinin ödüllendirilmesi için bir araya gelen bağımsız ve uluslararası bir organizasyondur.

OPTIMAL | Auto Lease

www.optimalautolease.com

19-20 Eylül 2015 günlerinde Yunanistan'ın Selanik kentinde "Balkan Master Atletizm Şampiyonası" gerçekleşti.

11 Balkan ülkesinin katıldığı bu önemli organizasyonda ülkemizi temsil eden milli atletler arasında; okul direktörümüz Andrew Leathwood, Mezunlar Derneği başkanı Ali Cerrahoğlu, velimiz ve 1978 mezunumuz Dr. Ali Fazıl Ediz ve okul müdürümüz Günseli Yüksel'87 nin kayınbabası Cemil Yüksel de kendi yaş gruplarında yer aldılar. Andrew Leathwood Cirit Atma'da 2. olarak gümüş madalya, Ali Cerrahoğlu Yüksek Atlamada birinci olarak altın madalya, Cemil Yüksel

5 bin metre yarışında gümüş madalya kazandılar. Dr. Ali Fazıl Ediz ve Andrew Leathwood ayrıca gülle atmada yarıştılar.

TAC ekibinin ilk işi Ata'mızın doğduğu evi ziyaret etmek ve saygıyla anmak oldu. Özellikle; çok kısa sürede ülkemize adapte olarak bizden birisi olan Mr. Leathwood'un Türkiye adına ayyıldızlı formayı giymesi ve gümüş madalya alması müthiş bir olaydı. Sizlerle paylaşmak istedik...

Kutluyoruz ve başarılarının devamını diliyoruz.

Ferhan Savran TAC '82 ailesiyle birlikte okulunu ziyarete geldi. Kızı Nil bu sene TEOG sınavına girecek. Şimdiden Nil Savran'a sınavda başarılar diliyoruz. Bugün ki ziyaretlerinin diğer amacında kızına okulunu tanıtmak. Kendilerini burada görmek bizleri çok mutlu etti. Sene ye Nil'i TAC 'de görmek dileğiyle...

Gümrah Kerimoğlu'nun (TAC'08) büyük başarısı

İngiliz Hükümeti'nin "Chevening Bursu" farklı uluslardan öğrencilerin İngiltere'de öğrenimlerine imkan veren prestijli bir burs. Adını, Dışişleri Bakanı'nın resmi konutu olan Kent'teki Chevening House'dan alan burs, Türkiye'de dâhil 150'den fazla ülkede dağıtılıyor. Dünya çapında her yıl 1300 civarı yeni Chevening bursu veriliyor. Birleşik Krallık'ın ileri gelen üniversitelerinde bir yıllık Master eğitimi almak isteyen, geleceğin sıra dışı liderlerine yönelik olan burs programı büyük oranda rekabete dayalı. Aday bursiyerler öncelikle liderlik becerileri, geçmişteki başarıları, eğitimsel ve mesleki nitelikleri ve İngilizce dil becerilerini içeren yazılı başvurularına

göre değerlendiriliyor. İlk aşamayı geçen adaylar, sonrasında mülakat ile daha detaylı tanınıyor. Adayların Türkiye'ye döndükten sonra geleceğin lideri olmaya yönelik bir kariyer planları olması gerekiyor. Adaylar ortak kuruluşlarla birlikte İngiltere Büyükelçiliği tarafından seçilen adayların bir yıl boyunca okul masrafları, aylık yaşam giderleri, tez harcamaları, vize masrafları ve ulaşım giderleri Chevening Bursu tarafından karşılıksız olarak karşılanıyor. Başlangıç tarihi olan 1988'den bu yana, Chevening Burs Programı kapsamında 1.550'den fazla Türk bursiyer İngiltere'de eğitim görmüş durumda. 2015-2016 akademik yılı için 36 bin kişinin

başvuru yaptığı bursa Türkiye'den 23 bursiyer seçildi.

02.09.2015 tarihinde İngiltere Büyükelçiliği Rezidans'ında bursiyerler bir araya geldik ve İngiltere Büyükelçisi Richard Moore'dan onur belgelerimizi aldık. Başvurmayı düşünen diğer mezunlarımız için; tüm başvurular <http://www.chevening.org/apply> web sitesi üzerinden gerçekleştiriliyor.

Optimal'in kaliteli hizmetine altın ödül

Optimal Autolease Frankfurt'ta yapılan Uluslararası BID Arch of Europe Konferansı'nda Kalite ve Teknoloji dalında altın kategoride ödüllendirildi.

İş dünyasında kendi sektörlerinde mükemmellik hedefleyen ve artan müşteri memnuniyetine sahip, olumlu yönde gelişmeler kaydeden ve iş sonuçları sürdürülebilirlik özellikler taşıyan kurumların, Uluslararası Business Initiative Directions (BID) tarafından ödüllendirildiği Arch of Europe toplantısı geçtiğimiz günlerde Frankfurt'ta gerçekleşti. Araç kiralama sektöründe bu ödüle layık bulunan ilk ve tek şirket olan Optimal Autolease, hizmet verdiği müşterilerinin memnuniyeti ile bu ödüle hak kazandı.

Optimal adına ödülü alan Yönetim Kurulu Başkanı Bülent Savcı, konuşmasında şirketinin kaliteli hizmete ve bunun sektörde yarattığı farka değindi. İşin sırrının kaliteli hizmetin ve müşteriye verilen değerlerin operas-

yonun her aşamasına yayılması ve müşteriye dokunan her noktada bu farkın öne çıkmasına özen göstermek olduğunu vurguladı.

Bülent Savcı, "Bu ödül bizim için çok özel, çünkü hizmet verdiğimiz müşterilerimizin görüşlerinin de alınması sonucu bu ödüle layık görüldük. İş ortaklarımızın hizmetimizden bu derece memnun olduklarını duymak gurur verici. Optimal olarak kurulduğumuz günden bu yana müşteri memnuniyetine ve her aşamada hizmet kalitesine büyük önem veriyoruz, bu ödüle layık

olmak için ekip olarak daha da fazla çalışmaya devam edeceğiz" dedi.

Bu ödül ile QC100TQM modeline de dahil olan Optimal Auto Lease, müşteri memnuniyetini ve etkin maliyet analizlerini operasyonlarının her aşamasında eksiksiz uygulamaya devam edeceğini taahhüt etmiş oldu. Dünyada kabul edilen QC100TQM Kalite Yönetim Modeli'nin ana unsurları; verimliliği ve müşteri memnuniyetini sürekli olarak yükseltmektir.

Bilgi için: 212 290 70 20

TAC '71 mezunu Ömer Sözütek Ağabeyimiz İstanbul Zekeriyaköy'de 'Slow Zone Zekeriyaköy' isminde bir yer açarak çalışmaya başladı.

97 döneminden "ünlü şefimiz" Uryan Dogmus Çeşme Alaçatı'da yeni bir mekan açtı; Tabla Alaçatı.

TAC '63 mezunu Yılmaz Ayata'nın oğlu Kutan Ayata geçen sene Kuzey Amerika'nın en başarılı genç mimarları arasına girmişti.

İki yıl önce genç yaşta kaybettiğimiz 1980 mezunu Ahmet Kocaer'in oğlu Efe, Çeşme'de otel açtı. Otelle ilgili detaylı bilgi ve bölgede kalacak TAC ruhlu bir yer arayanlar için web sitesini ziyaret edebilirsiniz. www.erythroscesme.com

Ayrıca Ahmet'in ablası Üsküdar 78 mezunu Ayşe Kocaer Bertuccioli de Kalkan'da İtalyan eşi ile yine muhteşem bir Bed and Breakfast sahibi. www.villabianka.com

Bu defa, gene ortağı Michael ile birlikte, Almanya'nın Dessau kentinde yapılması öngörülen bir müze için açılan uluslararası mimari proje yarışmasında birinci oldular. www.bauhausmuseum-dessau.de/en/

Kutan gene çok gururlandırdı bizi. Paylaşmak istedik.

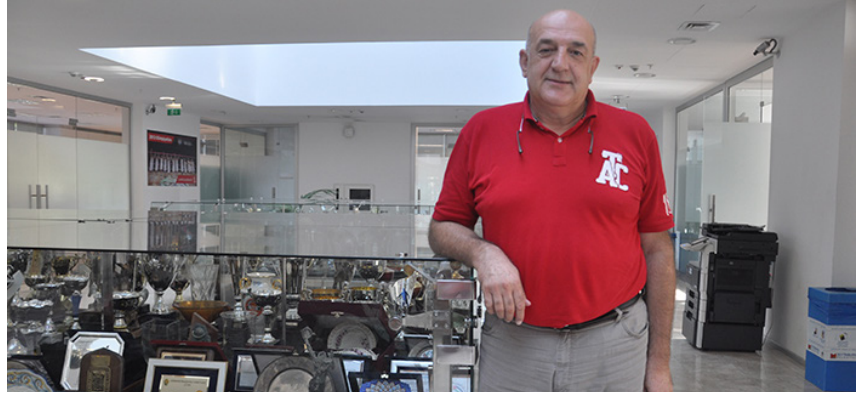
TAC '75 Necati Güler, Basketbol Federasyonu'nda Yurtiçi Faaliyetleri ve Altyapı Organizasyonları'nın Başına Getirildi

Türkiye Basketbol Federasyonu'nda Yurtiçi Faaliyetleri ve Altyapı Organizasyonları'nın başına TAC '75 mezunu Necati Güler getirildi. Türkiye Basketbol Federasyonu olarak, Türk basketbolunun duayenlerinden Necati Güler'e yeni görevinde başarılar dileriz.

Necati Güler Kimdir?

1956 yılında Kayseri'de doğan Necati Güler, basketbola Tarsus Amerikan Koleji'nde başladı. 1974-1975 sezonunda 2. Lig şampiyonu olarak Türkiye Deplasmanlı Basketbol Ligi'ne yükselen Adana Demirspor'da forma giyen Güler, oyun kurucu mevkiindeki etkinliğiyle dikkat çekti. 1975 yılında Fenerbahçe'ye transfer olan Necati Güler, burada da başarılı performansını sürdürdü ve Genç Milli Takım'a yükseldi. Türkiye Genç Milli Basketbol Takımı ile 1 Mayıs 1976'da ülkenin ilk kez Balkan Şampiyonluğu'na ulaşmasında katkı sahibi oldu.

Necati Güler, 1976 yılında şampiyonluğa ulaşan Eczacıbaşı'na transfer oldu. Yedi yıl formasını giydiği Eczacıbaşı takımında 1977, 1978, 1980, 1981 ve 1982 yıllarında Türkiye şampiyonluğu sevinçli yaşayan tecrübeli basketbol adamı, 1983'te ise İTÜ'ye transfer oldu ve 1992

yılında basketbolu bırakana dek bu takımın formasını giydi.

137 kez A Milli Takım formasını taşıyan başarılı sporcu, 1981 yılında bu defa Türkiye Basketbol Milli Takımı ile Balkan şampiyonluğuna ulaştı. Necati Güler, 1983 yılında Fas'ın Kazablanka kentinde düzenlenen Akdeniz Oyunları'nda bronz madalya kazanan takımda yer aldı.

Tecrübeli basketbol adamı, yöneticilik hayatına ise aktif sporculuk yaşantısı bitmeden başladı. 1989 yılında Milli Olimpiyat Komitesi üyesi olan Güler, sporcu temsilcisi olarak Türkiye Basketbol Federasyonu'nda da görev yapmaya başladı.

Necati Güler, 1998-2003 yılları arasında TBF Eğitim Kurulu'nda Genel Sekreterlik, 2008-2012 yılları arasında da TBF Eğitim Kurulu Başkanlığı görevlerinde bulundu. Güler aynı zamanda, TBF Yönetim Kurulu üyeliği de yaptı. 2003-2004 yılları arasında TEDMER Vakfı'nda Genel Müdürlük yapan Güler, 2004-2007 yılları arasında da Boğaziçi Üniversitesi Vakfı'nın Genel Müdürlük görevini yürüttü. Necati Güler, Boğaziçi Üniversitesi Mezunlar Derneği (BÜMED) Yönetim Kurulu Başkanlığı ve Kurucu Üyesi olarak da görev aldı. Necati Güler, milli takım formasını giyen Muratcan Güler ile Sinan Güler'in de babası.

TAC '63 Prof. Dr. İskender Sayek'in eşi ve Mv. Selin Böke'nin annesi Prof. Dr. Füsün Sayek'i anma etkinliklerinin 9.su bu yıl Ağustos ayı süresinde çok yönlü olarak yinelendi.

İstanbul Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nin TACli doktorlarından Necmettin Tanrıöver (TAC'87) Beyin Cerrahisinde profesör oldu.

TAC'63 döneminden Zühtü Sezer TTF Tarafından düzenlenen 65 yaş üstü ADEN. Tenis Turnuvası'nda çift erkeklerde 2.gelmıştır.

Kubilay Keçelioğlu (TAC'75) Doğan Holding'e bağlı Çelik Halat Fabrikası'nın Genel Müdürlüğü ve yönetim kurulu Murahhas üyeliğine atanmıştır. Çalışma hayatında mutlu ve başarılı günler geçirmesini dileriz.

25 Temmuz Türkiye Veteranlar Atletizm şampiyonasında TAC '78 Ali Cerrahoğlu 55 yaş kategorisinde 1.60 olan Türkiye rekorunu 1.64 e çıkartmıştır.

TAC '69 Sadık Güngör'ün 5. Torunu Seza Luna dünyaya geldi.

TAC'63 mezunumuz rahmetli Metin Acet arkadaşımızın kızı Defne ikinci bebeğini dünyaya getirdi. Leyla'ya, Ali kardeş geldi. Allah analı babalı büyütsün.

EĞİTİM

Biz Kanada'nın önde gelen lise, kolej ve üniversitelerini Türkiye'de temsil ediyoruz. Bu okulların yaz dönemi İngilizce ve Fransızca dil programlarına ve dünyaca tanınmış akademik programlarına seçkin Türk öğrencilerini yolluyoruz. Bu kolejlere ilavetten Kanada'nın ünlü McGill ve Toronto Üniversite'lerindeki dil programlarında sizlere sunuyoruz. Programlarımız 12-17 yaş grubu ve 18+ öğrencileri kapsamaktadır.

GÖÇMENLİK

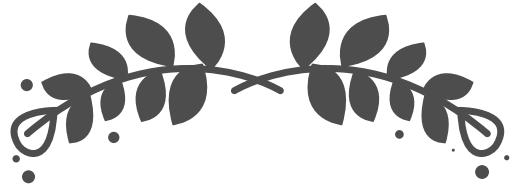
Yatırımcı ve girişimci iş adamı programlarında uzmanlaşan firmamız Kanada'nın önde gelen göçmen avukatları ve finans firmalarıyla işbirliği yapmaktadır. Firmamız size ve ailenize en uygun göçmenlik programını seçmenize yardımcı olurken, başvuru sürecinizin hızlı ve sorunsuz geçmesi için elinden geleni yapmaktadır.

Şu an başvuru kabul eden programlar:

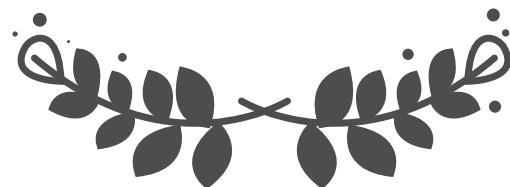
- Canadian Permanent Residency-Québec Immigration Investment Program(QIIP).
Fransızca bilenler için Québec'e göç her zaman daha kolay.
- Antigua&Barbuda Citizenship by Investment
- EB-5 US Business Immigration

Abdullah Şehoğlu RCIC, McGill 82, TAC 77

Erenca Eğitim, Danışmanlık ve Ticaret Ltd
Abdi İpekçi Cad. Bostan Sok. No:15 Orjin Apt. Kat 5
Nişantaşı/Şişli İstanbul
T: 0212 373 9421 GSM: 0532 231 0677
E-mail: asehoglu@erenca.com

TAC '97 Elçin Darendeli'nin kardeşi TAC '01 Alper Darendeli, Pınar Hanımefendi ile dünya evine girdi.
İngiltere'den gelen çalışma arkadaşları geceye renk kattı.

1959 Mezunumuz Mete Bora abimiz öncülüğünde 2003 yılında kurulan Yaşlılık Konseyi Derneği- TÜRYAK'ın geleneksel "Örnek Kıdemli Vatandaş Ödülleri" 2015 yılı için sahiplerini buldu.

29 Eylül 2015 tarihinde Ankara Rixos Otel'de düzenlenen törene Türkiye'de ki Büyükşehir Belediyeleri ve bazı sivil toplum örgütleri tarafından önerilen Örnek Kıdemli Vatandaşlarımızın yanı sıra, Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Sayın Prof.Dr.Ayşe Gürcan ve pekçok değerli konuk katıldı.

Tören'de kendilerine Örnek Kıdemli Vatandaş Ödülü verilen değerli katılımcılardan biri de Sayın Selçuk TOGO idi. Tarsus'un efsanevi kırtasiye dükkanı, "Seher Kitap Kırtasiye'nin" halen fiilen başında bulunan ve TAC 81 mezunu Fuat

TÜRYAK –Yaşlılık Konseyi Derneği 2015 Örnek Kıdemli Vatandaş Ödülleri

Togo'nun da babası olan Selçuk Bey'le, törende sohbet imkanımız da oldu. Kendisini enerjisi ve gençlere örnek olması ile bir kez daha kutluyorum.

TÜRYAK-Yaşlılık Konseyi Derneği, Türkiye Cumhuriyetinin kurucusu Mustafa Kemal Atatürk'ün "Bir milletin yaşlı vatandaşlarına ve emeklilerine karşı tutumu, o milletin yaşama kudretinin en önemli kıstasıdır. Mazide muktedirken bütün kudretiyle çalışmış olanlara karşı minnet hissi duymayan bir milletin istikbale güvenle bakmaya hakkı yoktur." ifadesinden hareketle, dil, din, ırk, milliyet ve cinsiyet farkı gözetmeksizin, dünyanın neresinde olursa olsun tüm kıdemli vatandaşların onurlu, saygın ve bağımsız bir yaşam hakkına sahip olduklarını savunarak yaşlı hakları ve yaşlılarla ilgili

sosyal politikaların oluşturulmasında ilgili tüm ulusal ve uluslararası örgütlerle ortak çalışma ve işbirliğini hedeflemektedir. TÜRYAK enerjisi ile bu alanda çok önemli hizmetler vermeye devam edecektir. "Örnek Kıdemli Vatandaş Ödülleri de TÜRYAK'ın 2007 yılından bu yana verdiği bir ödül. Bu kez tüm Türkiye geneline yayılan bir katılımı tesbit edilen ödül sahiplerinin de törende ki coşkusu ve keyfi görülmeye değerdi, doğrusu.

Bu değerli kuruluş hakkında daha fazla bilgiyi www.turyak.org adresinden de edinmek mümkündür.

Bu vesile ile bu derneğin öncüsü Mete Bora abimizi ve diğer değerli Yönetim Kurulu üyelerini, Dernek gönüllülerini bir kere daha kutluyor, çalışmalarında başarılarının devamını diliyorum.

TAC Beden Eğitimi ve Spor Öğretmeni Sibel Kanık Avrupa Şampiyonu

İtalya'nın Alassio şehrinde 24-27 Eylül 2015 tarihleri arasında 12.'si düzenlenen 40 Yaş Üstü Uluslararası Maxibasketball Veteran Turnuvasında ülkemizi temsil eden Ankara Ateşinde oynayanların arasında 12 numaralı formayla Okulumuz Beden Eğitimi ve Spor öğretmeni Sibel Kanık'da vardı. Ankara Ateşi, şampiyon olarak ülkeye döndü. Kendisini tebrik eder başarılarının devamını dileriz.

Ankara Eylül Son Cuma

Ankara TAC Mezunlar Derneği, bir son cumayı daha geri de bıraktı. Bayram nedeni ile bir hafta öne çekilen son cumada başkanımız Emin Çulhacı ('68) ve dernek sekreterimiz Deniz Özdal ('94) bu ay bizim için seçtikleri hediyeyle gene bizi şaşırttılar. Bu ayın talihlisi Mehmet Cüneyt Üvey ('85) abimiz oldu. Eylül ayı son cuma yemeğinde, 2014 ve 2015 mezunlarımızdan Tuğba Öz('15), Fikri Berk Yüce('15), Berk Yıldız('14) ve Fırat Alan('15) Ankara Mezunlar Derneğine katıldılar, ve ilk son cumalarında abi ve abları tarafından sevgiyle kucaklandılar. Bu ay sözü çok uzatmadan yeni mezunumuz Tuğba'nın yazısını paylaşmak istiyorum.

Tuğba Öz - TAC'15

"İlk, Son Cuma

Bir TAC'15 mezununun gözünden Ankara Mezunlar Derneği'nin düzenlediği son Cuma.

Tarsus Amerikan Koleji'nde dolu dolu geçen 5 yılın ardından henüz mezuniyetin hüznünü yaşarken bir parçası oluyorsunuz bu grubun. ÖSYM'nin sonuçları açıklamasıyla beraber çalmaya başlıyor telefonunuz. Bırakın yüz yüze görüşüp tanışmayı, daha önce ismini bile duymamış olduğunuz Abi ve Ablalarınız arıyor sizi. Ankara'ya adım attığınız an kapılarının size açık olduğunu söylemek için. Belki de senden daha büyük bir heyecanla karşıılıyorlar güzel

haberlerini, aralarına uzun bir aradan sonra taze mezunlar katılacağı için. Yıllarca beraber yaşadığın aileden kopup geldiğin, yabancı ve büyük bir şehirde aile hissi yaratıyor bu ortam.

Tanımadığın sokaklarda, tanımadığın yüzlerle dolu bir yerde, aidiyet hissi yaratıyor adeta. Senden sadece 6 yıl önce mezun olmuş bir ablanla da, daha baban bile doğmadan mezun olmuş bir abinle de aynı samimiyeti ve bağı kurabiliyor olmanın rahatlığıyla, abilerimizin tanımasıyla henüz "fırından yeni çıkmış" mezunlar olsak da sanki yıllar-

dır bu grubun bir parçasıymış gibi hissedebiliyoruz.

Normal şartlar altında yaş farkı nedeniyle muhabbet kurmakta zorluk çekeceğiniz bir grubun içinde olmanıza rağmen TAC'den mezun olan her bireyin ruhunun hep genç ve çılgın olarak kaldığının farkına varıyorsunuz. Eski mezunlar yıllar önce yatılıken ne maceralar yaşadıklarını, nasıl kopya çektiklerini, arkadaşlarıyla nasıl mavralar attıklarını anlatırken adeta o zamanları siz de yaşıyorsunuz.

Mezuniyetlerinden 20-30-40-50 hatta 60 yıl sonra bile hala büyük bir heyecanla anlattıkları okulun mezunlarından biri olmanın verdiği gurur ve mutlulukla İlk- Son Cuma'mdan ayrılırken, mezuniyetimde hüngür hüngür ağlar-ken bana söylenen şu söz geliyor aklı-

ma; 'Neden üzülüyorsun ki? Daha TAC yeni başlıyor.'

Tuğba Öz'15 (18.09.2015)"

TAC Mezunlar derneği olarak bütün yeni mezunlarımıza hayatlarının bu yeni döneminde başarılar diliyoruz. Unutmayın, hangi ülkede ya da şehirde olursanız olun TAC aileniz her zaman yanınızda olacaktır.

Çeşme Buluşması

Mehmet Artun TAC '63

BULUŞMALAR

Sevgili Arkadaşlar,

BULUŞTUK

19 Haziran Cuma gecesi, İzmir-Çeşme'deki Altın Yunus Tesisleri'nde buluştuk.

KUCAKLAŞTIK

Armağan - Bülent Arpaç
Sema - Bülent Özsoy
Ayş'a - Bülent Gürsel
İskender Sayek
Mehmet Ergin
Oya - Ataman Aksoy
İlter - Yılmaz Ayata
Meriç - Mehmet Artunbuluştuk, kucaklaştık, öpüştük.

DOLAŞTIK

20 Haziran Cumartesi öğlene doğru Alaçatı'ya çıkartma yaptık. Grubun bir kısmı Alaçatı Pazarı'na daldı ve özellikle "çaput" bölgesi ziyaret edilerek kasaba ekonomisine katkıda bulunuldu.

Meşhur Alaçatı Sakızlı (Orta) Kahvesi'nde kahveler içildi; arkasından öğlen yemeğinde düz ve çıtır mantı yenildi. Akşamüstü Çeşme sahiline inilerek kısa yürüyüş yapıldı ve "Miss.Ina" restoranda yeni ay'a ve Venüs yıldızına karşı olağanüstü bir akşam yemeği yenildi.

21 Haziran Pazar günü bir grup ayrıldı, bir grup ise bölgedeki ünlü şarap üreticileri ve bğlarını ziyaret ederek "tadım" yaptı; akşamüstü Urla İskele'de "katmer" le güne bir renk daha katıldı.

Bu arada Cumartesi ve Pazar günleri denize, oteldeki termal havuza girenler ve hatta "ayak detoksu" yaptırılanlar oldu.

KONUŞTUK

Neler konuştuk? Seçim sonuçları, koalisyon tahminleri futbolda transfer, rahmetli Demirel, TAC'nin akademik durumu gibi güncel konular ele alındı. Bunun ötesinde

kulak çınlamaları, gece çişe kaç kere kalkılıyor, bel ağrıları, reflü ilaçları, kolonoskopi, vs. gibi gündemde gittikçe daha çok ağırlık kazanan konular irdelendi.

PAYLAŞTIK

Öncelikle çocuklarımızın, torunlarımızın haberlerini ve cep telefonlarındaki resimlerini paylaştık.

Daha sonra, bazı okul hatıralarını yadettik: Oğuz'un Coğrafya sözlüsünde Kütahya'daki "azot-mazot" cevabını, Arpaç'ın helada İ. Akış'a sigaradan yakalanışını, gene Arpaç'ın duvardan atlayıp kaçarken yakalanmak için 50x70 cm. lik bir portakal sandığının arkasına saklanması Horuichi'nin Mehmet Ergin'i dövmeye kalkmasını, vs. bininci defa gene aynı sıcaklık, ilgi ile paylaşarak kahkahalarla güldük.

Eski hocalarımızı hatırladık: Mr. Maynard, Mr. Stone, Mr. McKay, Mrs. Wood, Mr. Horuichi, Ömer Temel, İbrahim Akış, Osman Tibukoğlu, ... Arkasından aramızdan ayrılmış arkadaşlarımızı andık. Bu toplantıya gelmeyenlerin arkasından konuştuk, dedikodularını yaptık.

Yukarıda sıraladıklarımın tümünü Mehmet Ergin'in super organizasyonu sayesinde gerçekleştirebildik. Mehmet herşeyi en ince ayrıntısına kadar ayarlamış; hepimizin her isteğini yerine getirmek için didindi durdu. Hele Cumartesi akşamı bizi yemeğe götürdüğü MISS.INA Restoran'ın yeri, bir kısmını ilk defa tattığımız mezeleri ve levreği olağanüstüydü, şahe-serdi.

SAĞOLASIN MEHMET ERGİN

Bir dahaki birlikteliğimizi daha geniş bir kadro ile, hatta mümkünse tüm sınıfla yapmayı kararlaştırdık ve bunun organizasyonunu İskender Sayek'e ihale ettik, tabii ki hepimizin katkıları ile. Harika bir toplantı düzenleyeceği konusunda kimsenin endişesi yok.

Hepinizi öpüyorum.

Bodrum Buluşması

Soldan ikinci Mahmut Telli . Soldan üçüncü Engin Keyder. Sağdan ikinci de Gürhan Türelî. Diğer üç kişi de ODTÜden sınıf arkadaşlar

Adana-Mersin-Tarsus Son Cuma

Billur Özdoğmuş TAC'05

SON CUMALAR

TAC Adana Şube'nin düzenlediği buluşma Adana Yelken Kulübünde gerçekleşti. Atilla Arıdoğan abimiz güzel bir ev sahipliği yaptı. Bu güzel özel gecemizde Mersin Şube de bizimleydi. Büyük bir katılım gerçekleştirdiler. Kalabalık grubumuzla bu Son Cuma daha da güzeldi.

Gecede balıklar, mezeler yenildi ve tabi ki rakılar hoş sohbet eşliğinde içildi. Sohbetlerde iş hayatından, Türkiye gündeminden, TAC anılarından konuşuldu. Gecenin sonunda pastalar kesildi ve Marş'ımızı büyük bir coşkuyla söyledik. 17 Ekim'de Cumhuriyet Balomuz var.

Cumhuriyet Balosu'na katılarak Milli Birlik ve beraberliğimizin gücünü okulumuzla gösterelim. Katılımımızın yüksek olacağını düşünüyorum. 17 Ekim'de tüm Türkiye'den mezunlarla TAC Cumhuriyet Balosunda buluşmak üzere.. TAC ADANA ŞUBE

TAC Mezunlar Derneği Ofis Partisi

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği Ankara şubesi yönetim kurulu, bu ayki toplantısını, diş hekimi Dr. Emin Çulhacı abimizin ofisinde gerçekleştirdi. Her yaşta mezunların yer aldığı toplantıda yönetim kurulu üyelerinden Benan Kaçar'92, Devrim Deliormanlı'93, Deniz Özdal'94, Ege Erkoçak'91 ve Emin Çulhacı'68 abilerimizin/ablalarımızın yanı sıra yeni mezunlarımızdan Merve Mutlu'09 gözetmen olarak toplantıda yer aldı. Aktif olarak çalışan Ankara şubesinde bu toplantıda da renkli kareler görüntülendi. Toplantıda Eylül ve Ekim aylarında yapılması planlanan gezi ve etkinliklere karar verildi. Etkinlikler hakkında daha detaylı bilgi almak için lütfen e-postalarınızı kontrol etmeyi unutmayın.

Ankara'da Son Cuma Bir Başkadır

Ankara'da TAC Mezunlar Derneği Son Cuma buluşması gene rengarenk geçti. Yazın son demlerinde Ankara'da güzel bir cuma akşamı yaşandı, içkiler içildi, özlemler giderildi ve tabii ki de mavra eksik olmadı.

Her ay çekiliş düzenlediğimiz Ankara son cumalarında TAC Gift shop'tan temin edilen küçük hediyeler verilirdi fakat bu ay TAC Mezunlar Derneği Ankara Şubesi Başkanımız Dr. Emin Çulhacı('68) ve aktif üyelerimizden Dr. Erkin Gonca('00) gizli planlar peşindeydi. Ağustos son cumasının hediyeleri bir ay öncesinden planlanmıştı ve Temmuz ayı cumasında hediyelerin özenle hazırlandığı özellikle belirtilmişti. Çekiliş zamanı geldiğinde heyecan doruktaydı ve ilk şanslı isim fotoğrafçımız Alp Bekişoğlu('72) oldu. O gün daha birçok hediye alacağından habersiz Alp abi ilk hediyesini almak için hazırlandı. Çekilişte çıkan ikinci talihli kişi de Ece Deliormanlı (Devrim Deliormanlı'93 eşi) oldu. İsmi çekilişte çıkmayan üyeler ise hediyeleri, imrenme ile karışık bir merakla bekliyorlardı fakat bu duyguları çok uzun sürmeyecekti. Talihlilerimiz başlarına geleceklerden habersiz hediyelerinin paketlerini heyecanla yırttılar ve gördüklerine inanamadılar. İki doktorumuzdan Alp abiye gelen hediye idrar sondası ve Ece ablaya gelen

erişkin tip alt bezi oldu. Yüzlerinden de anlaşılacağı gibi hediyelerinden çok memnun kaldılar. İlk hediyesinin şokunu yeni atlatan Alp abi, sürpriz doğum günü pastası ile birlikte TAC ailesinden gelen hediyelerini gördü ve gözleri doldu. Alp abimizin hediyesini verme görevi en yeni mezun olarak bana verildi.

Okul günlerinin hatırası olan kravatı, Emin abinin yazdığı hediye kartı ile birlikte daha da anımlandı. Değerli Alp abimizin doğum gününü kutluyor nice mutlu sağlıklı yaşlar diliyoruz. TAC AnkaraMED olarak bütün mezunlarımızın bu ay aldıkları hediyeleri nice güzel günlerde kullanmalarını diliyoruz, Ankaralı olan olmayan bütün mezunlarımızı Ankara Son Cuma'ya Camelot Pub'a bekliyoruz.

Merve Mutlu
TAC'09

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği Ankara şubesi, Haziran ayı son cumasında Camelot Pub'da toplandı. Herkesin tatil beldelerine

kaçtığı şu günlerde, Ankara mezunlar ekibi son cuma toplantılarını boş bırakmadı. Toplantıda eski tanıdık yüzler arasında yeni mezunlar da yer aldı. Yemekler yenildi, içkiler içildi, hasretler giderildi ve sıra her ay yapılan çekilişe geldi. Çeşitli TAC Shop ürünleri dağıtılan çekilişte bu ayki kazananlar kura ile kendi adlarını çekti. Deniz abla(Özdağ'94) ve Tuncer abi (Erzin'55/56) cuma toplantılarındaki en tanınan yüzlerden oldukları için çekiliş torbası Emin abi(Çulhacı'68) tarafından onlara uzatıldı ve her ikisi de torbadan kendi ismini çekti. Çekilişten kazandıkları TAC logolu hediyeleri herkesi imrendirdi ve biraz da TAC özlemlerini/anılarını hatırlattı. Devrim abinin(Deliormanlı'93) ve Ege abinin(Erkoçak'91) bir sonraki sabah Adana'ya yapacakları iş gezisini ve iş yemeklerini anlatmaları da bu özlemi daha da pekiştirdi. Stickler'dan ne kadar uzakta olunursa olunsun TAC ruhunun küçük sohbetlerde gizli olduğu bir kez daha hissedildi. Gelin bir sonraki toplantıda hep beraber özlemimizi sohbetlerimizle biraz da olsa giderelim.

TAC camiası olarak
seni seviyor ve bu
kravatı istediğin şekilde
ve da yere takıp bizi
hatırlamanı diliyoruz.
28.08.2015
Ata seven
TAC Med'itler

"TAC camiası olarak
seni seviyor ve bu
kravatı istediğin şekilde
ve da yere takıp bizi
hatırlamanı diliyoruz.
28.08.2015 Seni seven
TAC Med'itler"

Mersin Son Cumalar

Erdoğan Kaynak - TAC'63

SON CUMALAR

Sevgili Dostlar,

Temmuz ayı Mersin Son Cuma, tam bir TAC mavra gecesi oldu.

TAC'74 dönemi çoğunlukta idi. Anılar anılar. TAC'de anı biter mi hiç? TAC yaşayan koca bir çınar. Har dalında bir anı saklı.

Abdullah Küçük hocamızdan tutun da Fizikçi Süleyman Salman hocamıza kadar yaşanmış anılar tadından hiç bir şey kaybetmemiş tazelikte dillendirildi, dinlendi. Genç mezunlarımız, abilerinin bu anılarını büyük bir hazla dinlerken çok mutlu oldukları yüzlerinden okunuyordu.

Mersin Tenis Kulübünün teras katında, Hilton'a bakan köşesindeydik.

Dostlar birer birer damladı. Oturacak yer kalmayınca ilave masalar atıldı. Haftı hafı hafı neşesini bulan dostlar, yıllar öncesine dönerek unutulmayan anılar kasasını açmaya başladılar. Havanın kararmasıyla ufukta tas gibi ay Akdeniz'den doğmaya başladı. Hava alışılmışın dışında esintiliydi. Uzaktan uzaktan, Toroslar tarafında şimşekler çakıyor, yağmur bulutları bulunduğumuz tarafa doğru geliyordu. Ama mehtap da inadına kendini göstermesine yükseliyordu doğu tarafından.

Bir taraftan yemekler yeniliyor, bir taraftan da mavra sürdürülüyordu. İnanmayacaksınız yağmur tanecikleri dökülmeye başladı. Temmuz ayının son akşamında!

Son günlerde anormal doğa olayları yaşıyandı Mersin'de. Mersin sallanmış, arkasından şiddetli bir fırtına toz duman etmişti ne bulduysa. Derken yağmur taneleri sıkışmış ıslanmaya

başlamıştık. Önce gelir geçer diye düşünürken yağmur hızını artırınca, aşağıya kapalı bölümüne taşındık Tenis Kulübünün. Yemeklerimizi masalarda bırakarak. Bu da doğanın bir şakasıydı bize. Hazırlatılan masalara geçtik. Yeniden servis açıldı. Son Cuma'nın 2. yarısı başlamış oldu böylece. Bir taraftan Ayhan Kızıltan (TAC'76), bir taraftan Konstantin Aleksoğlu (Koko) (TAC'74), diğer taraftan Hüseyin Sungur (Pişmiş Kelle) (TAC'71) paslaşmalarıyla anıların bini bir para. Ayhan'ın tarih hocaları Abdullah küçük ile ilgili anlattıkları nefes kesti... Derken Tenis Kulübünün müdavimlerinden Recep Kaleci (TAC'81), Tufan Evyapan (TAC'81) ve Aykut Taptık (TAC'81) öğrencilerimin de mavralarımıza dahil olmasıyla dostlar daha da neşelendi. Kadehlerimizi Temmuz ayında doğmuş olan Necdet Özcan (TAC'67) Haldun Kancaal (TAC'74), Bodrum'da tatilde olduğu için aramızda bulunamayan Demokan Özgen (TAC'59) ve Serkan Bekir Çukurova (TAC'03) için kaldırdık, doğum günlerini kutladık. Öyle güzel anılar dillendirildi ki, burada olup da dinlemeliydiniz. TAC tam bir anılar deryası...

Genç bir mezunumuz da aramız-

da idi Son Cumamızda. Uzaklardan Amerika'dan gelen: Mehmet Toroğlu (TAC'97). Mersin'in tanınan Toroğlu Ailesinden. Celal Toroğlu (TAC'84) ve Prof..Serdar Toroğlu (TAC'86) 'nun kuzeni. Anadolu Ajans'ın Amerika ayağında görev yapıyor kendisi.

Gecemizin bir hoşuma giden yönü TACli dostlarımızın sevgili eşleriyle birlikte gelmesiydi. Ve gördüm ki, eşleri de tam birer TACli olmuşlar.

Hiç de sıkılmadılar. Onlar da mavradan nasiplerini aldılar, neşe içinde. Bu tablo arzuladığımız bir tablo idi. Hiç unutmam Meyerler Türkiye'den ayrılacaklarında onurlarına bir gece düzenlemiştik. Oldukça da büyük bir katılım olmuştu. İnanır mısınız o akşam koskoca salonda bir tek bayan vardı ve o da Mrs. Meyer'di. Mrs. Meyer "sizin eşleriniz yok mu?" diye sormuştu tekrar tekrar... Utanmıştık. Neyse ki o günler geride kaldı...

Atıl Aktaş (TAC'93) Ağustos ayı sonlarında veya Eylül ayı başlarında Tisan'a Taşucundan günü birlik bir yat turu organize edeceğimizi duyurdu. Tekne- de sadece bizler olacağız. Atıl tarihini Whatsup'tan duyuracak. Haberinizi ola. Trafik kontrolü saat 23:00den sonra başladığı için dostlarımızın bir bölümü

ayrılırken, kalanlar mehtabı seyrederek kahvelerini yudumladı. Gece yarısı olmuştu. Garsonları daha fazla bekletmemek için bizler de kalktık. Bir Son Cuma buluşmasını böylece noktaladık. 28 Ağustos akşamı Son Cuma'da buluşmak üzere... Hoşça kalın. Erdoğan Hoca

RÜYAYDI.. GERÇEK OLDU!

Abdullah S. Paksoy - TAC'72

MEZUNLARDAN

1971 yılında TAC de lise son sınıf talebesi idim. Mr. Tracy adında 72 yaşındaki fizik hocamızın bir rüyası vardı: Kıtalararası Boğazı koşarak geçmek. Hocamız çok sporcuydu, her sabah erken uyanır koşardı. Cumhuriyetin 50. Yılında, 1973 de 1. Boğaziçi köprüsü açılmış, bunun ardından ÜAKL de hocalık yaparken sevgili Tracy'nin kıtalararası koşma rüyasını gerçekleştirdiğini duymuştum. Sonraları köprü yaya trafiğine kapatılmıştı.

Birinci Köprü'nün uzunluğunun 1560 metre olduğunu düşünürsek, bir denizden diğerine geçen koca gemilere bakarsak, koşarak belki basit aşılabacak bu mesafeyi yüzerek geçmek delilik gibi görünmüştü. 27 yıldır binlerce kişi bu yarışa girip bitirdiğine göre kendime NEDEN OLMASIN? Diye sormuştum.

Kararım Metin Atamer (1961 TAC) mezun ağabeyimizin SEV dergisindeki "Bir Yarışın Ardından" başlıklı yazısını okuyunca kesinleşti.

60. yaşında BOĞAZI YÜZECEKTİM!

2014 Yılında yapmadığım işe Ocak 2015 de TMOK'a kaydımı erken yaptırarak başladım.

Havalar yüzmek için serindi. Günde 4 km bisiklete biniyordum. 30 yıllık Tarsus Basket Grubumuzu bilenler vardır. 1986'dan beri, haftada bir cumartesi öğlenleri basket oynuyoruz. 2015 Mayıs ayına kadar seyahatlerim çoktu. Yüzme antrenmanlarıma başlayamıyordum. Metin ağabeyimiz günde 2 km her sabah yüzmelerine devam ediyorken, ben Nisan sonuna doğru günde 1000 metrelere zorlukla çıktım. 40 yıl evvel 1 km yi kolayca yüzerdim, Mersin Kızkalesi'ne (mesafe hepsi 400 metre değil) sahilden gider, gelirdik.

TMOK un 30 Mayıs 2015 Adana'da 800 metre yüzme seçmelerine girecektim. Çukurova Üniversitesi spor kulübüne kaydolup, lisans çıkardım. Özdemir Sabancı kapalı yüzme havuzunda antrenmanlara ilk başladığımda 20 kez 50 metreyi dinlenmeden yüzmekte çok zorlanıyordum. Yavaş yavaş arttırdım, Metin ağabeyimden ve eski milli yüzücü

Korkud Demirel '80, Serdar Karacaaslan '83

Serdar ve ben yarışı bitirdik, Serdar'ıda tanımamaya rağmen sertifika sırasında giydiği TAC şapkası sayesinde tanıştım ve harika oldu...
Sevgiler
Korkud Demirel TAC'80

Zehra Bulut hanımdan hazırlık tavsiyeleri alarak her gün havuza gitmeye başladım.

Jozef Amado (TAC 1967) ağabeyimi Adana'daki seçmelerde görünce çok sevindim. Gençler 14 dakikada 16 tur yüzüyorlardı. Aynı kulvarda Co'nun ardından atladım ve Adana R. Salih Saray 50 metrelik havuzunda 19 dakikada 800 metreyi yüzdüm. 26 Temmuz yarışına seçilmek için bekleyecektim. Türkiye'deki seçmeler daha bir ay sürecekti.

2015 Haziran ayında diğer şehirlerde seçmelerin neticelerini bekledik. Yaş grupları ayrı ayrı seçiliyordu. Metin Ağabey 2014 de yüzmüş olduğundan otoma-

tik yarışa kabul ediliyordu. Kesin listeler Temmuz'un başında açıklanana kadar antrenmanlara devam ettim. Yaşlılar grubunda Co'nun ve benim de ismimi görünce heyecanla Co'yu telefonla aradım. İş ciddiye binmişti. Günde önceleri iki, sonra üç kilometre yüzmeye başlamıştım. Günlük 4500 metreye çıkmıştım. Antrenmanlar günde 3 saat zamanımı alıyordu.

1989'dan beri 27 incisi bu yıl yapılan Kıtalararası yarışa 1870 kişi giriyordu. Bunlardan 820'si yurtdışından gelen sporcuları.

460 Kadın yüzücünden 203 ü Türk, 1410 Erkeğin de 851 kişisi Türk idi. 49 deği-

şik ülkeden gelen vardı, yüzleri kırmızı, yeşil, beyaz boyalı bir İtalyan grup vardı. Rusya'dan katılım talebi yüksekti ama oradan 300 yüzücü ile sınırlanmıştı.

24 Temmuz Cuma öğlen Metin ağabeyimle buluşup kayıt yaptırıldı. Sarı bonem 79 numaralı idi. Metin ağabey 8., Co ise 31. Sarı Boneli yarışçı idi. Yeşil boneler daha genç yüzücülere veriliyordu. Yarış çantamızı aldıktan sonra deneyimli yüzücü Metin Abi ile TMOK'un gemisiyle Pazar günü yüzülecek güzergahı gördük. Artık antrenman yoktu, akıntıyla birlikte Asya'dan Avrupa'ya 6500 metreyi yüzmek vardı.

İstanbul Boğazı gemi trafiğine yarım günlüğüne kapatılmıştı. 26 Temmuz Pazar sabahı saat 10 olduğunda Kandilli iskelesinde İstanbul Şehir hatlarının Beykoz isimli vapurunda yağlanmış, ısınmış 1870 yarışçı ile start verilmesini heyecanla bekledik. Ünlü İngiliz okyanus yüzücüsü Adam Walker bizden 10 dakika önce FSM köprüsünün Avrupa ayağını nişan alarak önümüzden suya atladı. Komodor start tabancasını ateşlediğinde suya atlayan ilk grubun içinde yeşil 2008 bone nolu Kemal Çelikkol arkadaşımızın da olduğu engelliler vardı. Ardından hepimiz, lemmingler misali, vapurdan sapır sapır suya atlayıp FSM'nin altına doğru hızla yüzmeye başladık. Boğazın suyu soğuk değildi. Su üstünde yüzlerce sarı ve yeşil bone görünüyordu, inip kalkan 3700 kol, çarpışan kollar, kafalar, bacaklar, alt alta, üst üste, yan yana boğazın orta akıntısını yakalamaya gayret ediyorduk. Bu kısımda sudaki insanlar köprünün üstündeki trafiği aratmıyordu. Kulaç atıyorduk ama FSM hiç yaklaşmıyordu sanki. Bilmiyorduk ki o gün rüzgar lodosa dönmüş, akıntı azalmış, ters dalgalar yüzücüleri zorluyordu.

FSM nin altına zar zor ulaştığımda sırtüstü yüzerek dinlenmeye çalışsam da dalgalar buna izin vermiyordu. Kurbağa yüzerek dinlenebiliyordum. Rumeli hisarı önüne geldiğimde sağa-sola, öne baktım.. Daha 6,5 km parkurun belki bin metresini ancak yüzmüştüm. "Hey Allahım! Bana Kurucesme ye ulaşacak gücü ver..." dualarına başladım. Gerimde yüzlerce yüzücü vardı. Yoruldukça dinlenip, devamdan başka çare yoktu... Bebek

M. Kemal Çelikkol 98 Metin Atamer 61 Elif Paksoy 05 Jozef Amado 67 Halime Yüzüak Üakl 79, Abdullah Paksoy 72

Bogazici yuzme maratonuna çeşitli dönemlerden birbirinden habersiz katılan mezunlarımız orada da birbirlerini bulmuşlar. Abdullah Paksoy, Metin Atamer, Josef Amado, Korkud Demirel '80, Serdar

Karacaaslan '83, Mustafa Kemal Çelikkol '98 İstanbul Boğazda TAC'liler dostluk için yüzdüler. Kendilerini tebrik ediyor böyle etkinliklerde sağlıklı ve mutlu görmeyi temenni ediyoruz.

-Kanlıca arasında sarkan yüksek gerilim hattı kablolarının ortası 2. hedefimdi. Ortadan akıntı ile boğazı geçmek, kıyıya yanaşmamak, Bebek koyuna girmemek şarttı. Saat tutmadığım isabet olmuştu, kabloların altına belki 70 dakikada yüzerek ulaştım. Oysa tüm parkuru bu kadar sürede tamamlamayı hayal etmiştim. Artık Boğazıcı köprüsü ve Kuruçesme finiş balonları görünüyordu. Solda Kuleli askeri okul binası, sağda GS Suada arası yarışın son kritik dönemeci idi. Finiş geç dönmek, çıkış merdivenlerini kaçırıp 1. Köprünün altına sürüklenmek demekti. Finiş dönmeyen Suada'nın 150 metre solundaki parkura girmeye çalışıp yan yan yüzdüğümün farkındaydım. Önümde birçok yarışçı vardı, arkadan da çok gelen vardı. Bitirmemek bir seçenek değildi artık..

Kuruçesme Cemil Topuzlu parkının önündeki son balonların altına vardığımda, merdivenden zorla çıktım. Ayakta duramıyor, sağa sola yalpa yapıyordum. Finiş hattının kırmızı halılarını zorla aştım. Ayak bileğimdeki RFID çipinin Depar timing'in saatini durdurması için kırmızı halılara basmam gerekiyordu. Çok su-

şamıştım. İçecek birşey bulmam, hem de WC ye gitmem şarttı. Bilekliği teslim edince Samsung 2015 Havlumu verdiler. Süremi bilmiyordum. Etraf kalabalıktı, müzik çalıyor, dev ekranda sürekli bone numaraları ve dereceler akıyordu. ÜAKL 79 lu Karımı, kızım Elif'i etrafta arıyordum ama yakınları yüzücülerin sahasına almıyorlardı. Havluya sarılıp bir içecek bulup sertifika sırasına girdim. Kanlıca iskelesinden buraya 1 saat 43 dakikada yüzdüğümü sertifikamı alınca öğrenmiştim.

Hayal değil GERÇEKTİ. Mutluydum çok. ÜAKL 1979 mezunlarına, 32 yıllık karım Halime'ye ve kızıma destekleri ve "Kıtalararası Apo" T shirtleri için ayrıca teşekkür ediyorum.

Metin Ağabey ise ikinci kez İstanbul Boğazını geçerek "Kıtalararası Metin" lakabını daha güzel hak etmişti.

En hoşuma giden T shirt bir yüzücü yakını grubundaydı:

Önlerinde "NE GEREK VAR ERTUĞRUL" yazıyordu.

Bakalım 2016 yazında SEV mezunlarından kaç kişiyi boğazı yüzerken göreceğiz ?

Adana Şubesi Yönetim Kurulu Toplandı

Adana şubemizin yönetim kurulu toplantısı vardı. Toplantı sevgili Atilla Arıdoğan '84 'nın işletmeciliğini yaptığı Adana Yelken Kulübünde gerçekleşti.

Yelken Kulübü çok güzel bir yer. Göl kenarında nefis bir manzaraya sahip nezih bir ortam. Mehmet Özel'90'ın dediği gibi adeta bir geminin güvertesinde oturuyorsunuz. Yemekler ve servis de çok güzel.

Verimli bir toplantı oldu. Adana şubemiz bir önceki ve yeni dönem başkan ve yöneticileri ile bir bütün olarak yüksek motivasyon ile kolları sıvadılar. Dernek merkezimiz ile uyum içinde çalışıyorlar.

Her hafta çarşamba akşamları aralıksız toplanıyorlar. En önemli gündem maddesi hepimizi çok heyecanlandıran 'Cumhuriyet Balosu' Geçtiğimiz yıl çok başarılı bir şekilde gerçekleştirdiğimiz Cumhuriyet Balosunun ikincisi bu yıl daha da güzel olacak. Adana şubemiz harıl harıl çalışıyor. Bu konuda detayları sizlerle ilerleyen günlerde paylaşacaklar.

Adana Şube başkanımız Alev Dikici'75 abimiz geçirdiği rahatsızlıktan sonra sağlıklı bir şekilde yine bomba gibiydi:) Herkesi toparlayan pozitif kişiliği ile gençlere önder olmuş durumda. Genç-

ler de çok güzel bir iş bölümü ile sorumlulukları paylaşıyorlar, Toplantıya Alev Dikici'75, Ali Cerrahoğlu'78, Temel Tırak'81, Ramazan Dinçer'83, Atilla Arıdoğan'84, Sezgin Erol'89, Mehmet Özel'90, Aylin Türkmen'98, Damla Demircioğlu'04, Betül Abla, Nuran Baykal ve eşlerimiz katıldılar. Toplantıya katılmayan; Murat Erdemtok'84, İlter Baykal'87, Mehmet Ökem'91, Emine Halil'92, Diledi Adıyaman'94 ve diğer mezunlarımız da ekipteler.

Dikkat ederseniz 1975-2004 arasındaki geniş bir yelpazede yer alan mezun-

lar aynı ekolün birer parçası olarak bir aradalar Adana'da. Aynı diğer şehirlerde olduğu gibi.

Sorumlulukları paylaşan ve ekip çalışmasının güzel bir örneğini gösteren Adana Şubemizin tüm gönüllülerini kutluyorum. Sizler de bir çarşamba toplantısına katılıp destek verebilirsiniz.

Önümüzdeki cumartesi günü saat 10:30 da Tarsus'ta Dernek yönetim kurulu toplantımız var. Toplantı katılmak isteyen tüm mezunlarımıza açıktır, bekleriz.

Sevgiler

AHH GENÇLİK!

 Cihangir Sonat TAC'72

Ofisimde hala sakladığım ve çok değer verdiğim fotolardan birisi.. Hayatımda seyerek ve paranın önemi olmadan amatörce basketbol oynadığım güzel takımın fotosu ekte.. Yabancı oyuncu olmadan Türkiye 3. Olmuştuk yanılmıyorsam.. 2-2-1 zone pres uygulayarak liglerde değişik bir görüntü ve savunma yapıyorduk.. Eczacıbaşı'nın şampiyon kadrosunu (efe- mehmet-Nuri-Haigler, Orhan, Melih) Ankara da yenerek büyük bir galibiyete imza atmıştık.. Hayatımın en güzel ve anlamlı maçlarından biriydi.. Ahhh gençlik J. İsimler şöyle ayaktakiler : Orhan, Timur, Cihangir, İzzet, Kemal, Çoşkun, Polat. Oturanlar, : Ömürden, RÜŞTÜ YÜCE- Antrenör, Şener - idareci , yardımcı antrenör , valla işmini hatırlayamadım hafıza çıkartamadı, Aydın Örs- kaptan... Selamlar

B20'nin Yolsuzlukla Mücadele Çalışma Grubunda Başkan Yardımcısı Bir TAC'li: Cem Ersoy (TAC'96)

B20'nin Yolsuzlukla Mücadele Çalışma Grubunda Başkan Yardımcısı Bir TAC'li: Cem Ersoy (TAC'96)

Bildiğiniz üzere bu yıl ülkemiz G20 ve B20 oluşumlarının dönem başkanlığını yürütmektedir.

· Kısa bir süre önce B20'nin 6 çalışma gurubundan birisi olan; "Yolsuzlukla Mücadele Çalışma Grubu" Başkan yardımcılığı görevini üstlenmiş bulunuyorum.

· Bugün sizler ile bu konuda bazı bilgileri paylaşmak istiyorum;

· 2008 yılında yaşanan küresel kriz sonrası, sadece G20 ülkelerinin liderlerinin değil, en büyük ekonomileri oluşturan G20 ülkelerindeki iş dünyasının da müzakere sürecine dahil olması gerekli görülmüş ve bu ihtiyaç sonucunda 2009 yılında B20 kuruldu.

· B20 2015 dönem başkanlığını ülkemiz adına TOBB başkanımız Sayın Rıfat Hırsarcıoğlu ve G20'de ise Ali Babacan yapmaktadır.

· 2015 Dönem Başkanlığımızda daha verimli ve etkili olabilmek için, 2014 Avustralya'dan farklı olarak Türk İş Dünyası Liderlerinin Başkanlığını yaptığı 6 Ana Görev Gücü oluşturduk.

B20 Türkiye'nin bünyesindeki 6 Görev Gücü'nün Başkanları şöyledir;

· Ticaret Çalışma Grubu Başkanı Güler

Sabancı

· İstihdam Çalışma Grubu Başkanlığını Ali Koç

· Yolsuzlukla Mücadele Çalışma Grubu Başkan Yardımcısı Cem Ersoy (TAC'96)

· Altyapı ve Yatırımlar Çalışma Grubu Başkanlığını Ferit Şahenk

· Büyümenin Finansmanı Çalışma Grubu Başkanlığını Hüsnü Özyeğin

· KOBİ'ler ve Girişimcilik Çalışma Grubu Başkanlığını Melih Yurter

Bizim her ülkede gerçek bir abimiz, ablamız, kardeşimiz var

Bu yaz oğlum Utku Noyan için çocuklara yönelik Almanca lisan okulu araştırırken Zafer Abi imdadımıza yetişti ve bize iyi bir lisan okulu tavsiye etti. Utku Noyan yaz okulunda Almandasını geliştirirken eşim Cemile ve ben yaz tatilimizi Almanya'nın romantik şehri Heidelberg'de geçirdik. Heidelberg Zafer abi'nin yaşadığı Mannheim'a yarım saat mesafede bir şehir. Bu süre zarfında Uysal ailesi(Zafer Abi, eşi Dörte Hanım ve Daniel) ile birkaç kez bir araya geldik. Zafer Abi ehil bir rehber gibi Mannheim'ı bize tanıttı. Yaklaşımı da çok stratejikti.

İlk önce büyük resme baktık. Yüzyirmi metre yükseklikteki dönen restorantta yemek yerken Mannheim'ı kuş bakışı seyrettik ve Zafer abi bize şehri tanıttı. Daha sonra ticari bir şehir olan Mannheim'ın ortasında çok geniş bir alana kurulmuş olan Luisenpark'ta dolaştık. En az 40 hektar alanı olan bu yemyeşil park şehrin keşmekeşinden kurtulmak ve kafa dinlemek için aktiviteler içeren ideal bir yer. Parkın içindeki nehirde Gondolletta adı verilen küçük botla tur attık. Balıkların samimiyetine de diyecek yoktu. Nerdeyse elimizden yemek yiyeceklerdi.

Bir diğer buluşmamızda, üzüm bağlarının olduğu Mannheim'e yarım saat mesafede olan bir bölgeye gittik. Şehre bu kadar yakın olan bölgenin doğallığını koruması gerçekten bizim için şaşırtıcı. Her ev bahçesinin ürünü olan şarabı evinin arkasındaki küçük restaurant tarzı yerlerde

sunuyorlar. İnsan bu Bölge İstanbul'da olsa villalar ve AVM'lerle dolardı diye düşünmekten kendini alıkoyamıyor.

Utku Noyan'a "Uysal ailesi" ile ilgili bir yazıya ne başlık atardın diye sordum. Verdiği cevap aynen şöyle oldu. Dörte abla çok cana yakın bir insan, Zafer Abi ise sanki gerçek bir abi gibi bize davranıyordu dedi. Gerçektende haklıydı.

Zafer Abi, eşi Dörte ve Daniel'i yakından tanıma fırsatı bulduğumuz için ailece çok mutlu olduk.

Fırsatı yaratan TAC'ye teşekkürler.

ZİÇEV: Ayrı bir dünya..

'92 mezunlarından Özlem Öztürk ben, merhaba..

Yoga sayesinde ve tesadüfler sonucu bir Vakıfla tanıştım, şu an bir parçası olmaktan gurur duyduğum bir Vakıf: Zihinsel Yetersiz Çocukları Yetiştirme ve Koruma Vakfı..

İyi ki de tanışmışım, bana hayatın hiç bilmediğim bir yönünü gösterdi. Gönüllüsü olarak çıktığım yolda şu an Vakıf'ta yarı-zamanlı çalışıyor olmam da ZİÇEV'i çok yakından tanımamı sağladı. Öyle ki, sizi bütün öğrencileri ve çalışanlarıyla tanıştırmak, kamu spotundan tutun tanıtım filmine ne varsa izlettirmek, ZİÇEV'i anlatmak, anlatmak, uzun uzun anlatmak, yani coşkumu, heyecanımı ve yardım etme isteğimi size de bulaştırmak istiyorum!

Ama sabrınızı test etmeden, sadece kısaca tanıtmakla yetineceğim :) Vakfın temeli, Türkiye'de zihinsel engellilik alanında çığır açmış Makbule Ölçen tarafından 1970'de bir dernekte, bir odada, dört öğrenciyle atılmış. Böylece Türkiye'de ilk defa zeka düzeyi 50'nin altında öğretilabilir zihinsel engelliler için eğitim başlamış. Zaman içinde, bir

vakıf haline gelerek şu anki ismini almış. Ankara'da başlayan bu vakıf, günümüzde çeşitli il ve ilçelerde bulunan toplam 14 şubesi ve bu şubelerin 13'ünde bulunan eğitim ve rehabilitasyon merkezleri, bunlara ek olarak da Manisa'da kurulmuş bulunan yatılı bakımeviyle, Türkiye genelinde hizmet ve eğitim vermekte. Şubeler, yıllar içinde çeşitli illerdeki zihinsel engelli ailelerinin girişimleriyle açılmış hep. Facebook'taki ZİÇEV

sayfasının Notlar bölümünde Kayseri Şubesinin kuruluşu bir hikaye olarak anlatılmış, okumanızı şiddetle tavsiye ederim.

Adı üstünde, zihinsel engelliler için kurulmuş: evlerin arka odalarında kapalı kalmasınlar, toplumun içine karışıp üretken bireyler olsunlar, arkadaş edinsinler, yüzmeyi öğrensinler, sahneye çıksınlar, spor yapsınlar, herkesle mümkün olduğunca eşit şartlara sahip olsunlar diye. Çünkü onlar, sağlıklı bir istatistik olmasa da Türkiye'nin yaklaşık 3 milyonunu oluşturuyor. Çünkü onlar, ortalama bir aileyi 4 kişi kabul edersek, 12 milyon kişinin hayatını etkiliyor. İşte ZİÇEV, elinden geldiğince, bu 12 milyon kişiye dokunmaya çalışıyor.

ZİÇEV'in kendi tabiriyle temel hedefi, Türkiye'de zihinsel yetersiz çocukların yeterli eğitim, rehabilitasyon ve bakım şartlarına kavuşabilmeleri için gerekli olanak ve ortamları yaratmak, meslek kazanmalarına yardımcı olmak, uzun vadede bu şartların kalıcılığını güvence altına almak ve kimsesiz zihinsel yetersizlere yaşamları boyu sahip çıkmak.

Özlem Öztürk TAC'92

0-3 yaş grubuna yönelik ZEEP (ZİÇEV erken eğitim programı) gibi, 0-3 yaş eğitim merkezi gibi Türkiye'de henüz üzerine çalışma yapılmamış konularda da projeler hayata geçirerek sadece öğrencilerinin ve ailelerinin değil, bütün zihinsel engellilerin hayatlarını iyileştirme peşinde olduğunu kanıtlıyor.

1987'de Bakanlar Kurulu kararı ile "vergi muafiyeti" alan ve 2010'da yine Bakanlar Kurulu kararı ile "izin almadan yardım toplayabilen kuruluşlardan" sayılan ZİÇEV öyle bir vakıf ki 2001 yılından beri sayesinde askerlik çağındaki zihinsel engelli erkekler bir günlük de olsa sembolik bir askerlik yapmakta. Öyle bir vakıf ki sayesinde öğrencileri fotoğraf sergileri açmakta, Boğaz'ı yüzerek geçmekte, Özel Olimpiyatlarda birincilik madalyası almakta, bowling sayı rekortmeni olmakta. Onlar sadece öğrenci değil, onlar ZİÇEV'in Çapkın Ahmet'i, Milli Yüzücü Caner'i, Su Damla'sı, Romantik Egehan'ı...

Verdiği eğitimle gelişmiş toplumların standartlarını yakalamış olan ZİÇEV'in

şu an 1400'e yakın öğrencisi ve 270 civarında da çalışanı mevcut. Eğitimcileri, üniversitelerin ilgili alanlarından mezun ve ZİÇEV bünyesinde aldıkları hizmetçi eğitimlerle kendilerini daha da geliştirebiliyorlar. Evlerinden hafta içi her gün servisle aldıkları öğrencilerinin ise hepsi çocuk değil, her yaşta öğrenci kabul ediyorlar. Çünkü her bireyin eğitim süresi ve süreci farklı. ZİÇEV'de süreklilik esas, zira zihinsel engelliler hayatlarının her döneminde desteğe ihtiyaç duyuyorlar. Üstelik, sadece zihinsel engellilere yönelik değil, onların ailelerine yönelik çalışmalar da yapılıyor.

Burada bir parantez açıp bağışlara duyduğu ihtiyacın önemini ve nedenini vurgulamak istiyorum: Devletimiz zihinsel engelli eğitimi için kurumlara bir ücret ödüyor, evet, ancak devlet desteğinin aylık en fazla 12 saat için verildiğini, buna karşılık ZİÇEV'de tam gün, yani aylık 160 saat, ders verildiğini düşünürsek ZİÇEV aradaki fark olan 148 saatin bedelini kendisi karşılamak zorunda kalıyor. Varlığını bağışlarla sürdüren ZİÇEV, özel bir eğitim merkezi olmasına rağmen, çoğunu ekonomik durumu iyi olmayan zihinsel engelli ailelerinin oluşturduğu velilerinden ya verebildikleri kadar bir ücret alıyor ya da hiç almıyor.

Araştırırsanız, toplumumuzun görmemek için kafasını kuma gömdüğü bu alanda çalışan aslında çok merkez olduğunu göreceksiniz. Ancak pek çoğunun sadece devletten destek parası almak için var olduğu ve gerçek bir hizmet vermediği göz önüne alınırsa, Türkiye'deki durumun vahameti ve ZİÇEV gibi vakıfların ayakta kalmasının ne denli önemli olduğu ortaya çıkıyor. Bu nedenle, ZİÇEV'in adı daha çok duyulmalı ve ZİÇEV güçlenerek yaşamalı... Dolduracağı daha çok boşluk, güldüreceği daha çok zihinsel engelli çocuk, genç, yaşlı var!

Gönül Üyeliği sistemi ile 15 TL ile 100 TL arasında düzenli aylık yardım yapılabilir. Bağışlar için ise, Zihinsel Yetersiz Çocukları Yetiştirme ve Koruma Vakfı

İBAN no'ları:
 Vakıflar Bankası/Ankara Gölbaşı Şubesi
 İBAN No: TR74 0001 5001 5800 7286 5995 19
 Ziraat Bankası/Ankara Gölbaşı Şubesi
 İBAN No: TR46 0001 0007 4305 8910 0150 01
 Türkiye İş Bankası/Ankara Gölbaşı Şubesi
 İBAN No: TR18 0006 4000 0014 2980 1499 38
 Yapı ve Kredi Bankası/Ankara Gölbaşı Şubesi
 İBAN No: TR97 0006 7010 0000 0085 2607 70

Denizbank/Ankara Gölbaşı Şubesi
 İBAN No: TR64 0013 4000 0000 0556 6000 02

Ancak bu kadar kısa anlatabildim :) www.zicev.org.tr ve www.facebook.com/ZICEV sayfalarında ZİÇEV ile ilgili çok daha detaylı bilgiye ve sorularınıza cevap verebilmem için de ozlemtheoziem@gmail.com adresinden bana ulaşabilirsiniz. Desteğinizi bekliyorum.

Hepinizi sevgiyle öperim..

Tamer Büyükyılmaz TAC'82

Orda bir ev var Namrun'da O ev sizin evinizdir...

TAC Yayla Evi'nde geçirdiğimiz olağanüstü haftasonundan sonra, tam gruba birşeyler yazacakken, Gözde ve Ali Abi'nin mesajları geldi.

Biz üyelerinin yarısı TAC mezunu olan Çukurova Rotary kulübü olarak, her yaz dünyanın farklı ülkelerinden gelen gençleri misafir edip ülkemizi, kültürümüzü, tanıtan bir kamp düzenleriz. Bu program içerisinde Tarsus, TAC ve ardından Namrun vazgeçilmez unsurlardır. Bu yıl Namrun konaklaması için, sene başında elden geçirilip kullanıma

sunulan "Yayla Evi" aklıma geldiğinde Betül Abla'yı arayıp rezervasyonumuza yaptırdık. Doğrusu, internetteki videodan (<https://www.youtube.com/watch?v=e7vhvSkhh28&list=LLTgXtE7zP8fuPua8sd05vEw&index=15>) farklı bir görüntü ile karşılaşır mıyız diye de endişe ettiğimi itiraf etmeliyim.

Cumartesi Betül Abla'yla buluşup anahtarları aldığım da eksik değil fazlası olduğunu görmekten çok mutlu oldum. Sağolsun her şeyi düşünmüş, ken-

dimizi evimizde hissettik. Bir kısmımız evde konakladı ama grubumuzun tamamı hep evin bahçesinde toplandık. Felekten 2 gün çaldık. Misafirlerimizin memnuniyetini, grubumuzda bulunan 1971- 2015 arası mezunlarımızın gururunu görmeyi isterdim.

Yayla Evi'ni camiamıza kazandıran, emeği geçen herkese huzurlarınızda teşekkür ediyorum.

Unutmayın, orda bir ev var Namrun'da. O ev sizin evinizdir...

Sağlıcakla...

A Postcard From Tarsus To Wilkes Barre

The following note appeared in the Minneapolis Journal, Minneapolis, Minnesota, in February 1906:

Where to Send Good Cheer.

Who will exchange picture postal cards with Mrs. Laura, Johnson Kulp?

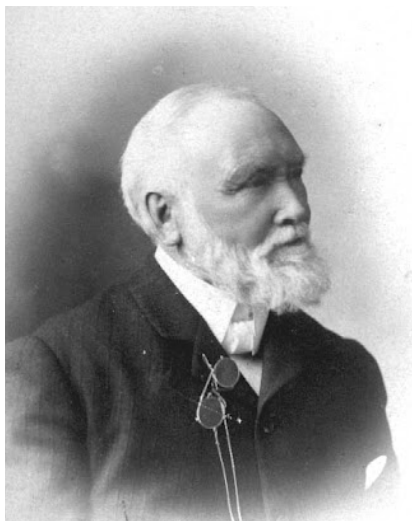
Mrs. Kulp is confined to the house caring for an invalid child and these little greetings from different parts will cast a bright ray of sunshine into the sick room. Mrs. Kulp lives at 97 Sanborne street, Wilkes-Barre, Pennsylvania. We do not know how many people responded to this request. However, we do know that Mrs. Carmelite Brewer Christie, wife of Dr. Thomas Christie (President of St. Paul Institute, Tarsus) did. The postcard showing the Tarsus Waterfall had the following message:

Dear Mrs. Kulp, The promised letter will be written soon. I sent you a p.c. (postcard) last week. These are very busy days with I don't forget promises.

Yours, C. B. Christie

The card is post marked March 18, 1906 and mailed from Mersina Post Office.

The Christies lived in Tarsus until 1920.

Yürekteki Burukluk

Memleketten ilk çıkışta
Yeni ufuklara yelken açışta
Modern diyarlara ilk bakışta
Yüreklere ümit yüklü olur
Zihinler hayal ile doludur

Eski günlük badireler yok olmuştur
Cevren imkânlarla dolmuştur
Sanki her sorun çoktan çözülmüştür
Kolaylaşır verimli, yaratıcı olmak
Bambaşka bir tempoda çalışmak

Katmerlenir gençliğinin anıları
Dudağında memleket şarkıları
Özlersin ana, baba ve akrabaları
Şehrini, sahilini göresin gelir
Peynirini, zeytinini yiyesin gelir

Mağazalardaki mal bolluğuna
Pisliksiz, tozsuz asfaltlara
Tarifesi çazmayan vasitalara
İnsan hayranlıkla bakar
Yepyeni yazama zevinci duyar

Süratle kendini ispat edersin
Düşlerindeki hayati sürersin
İnsanca yaşadığını hissedersin
Evler, arabalar, mobilyalar
Seneler birbiri ardına akar

Tatil için her geriye gidişten
Sokaklarını, arkadaşlarını görüşten
Eskiden umursamadığın şeylerden
Bambaşka bir tat alırsın
İnsanın akli takılır kalır

Her türlü işi yapanda ciddiyet
Bir düzenlilik, bir medeniyet
Sorumlulukla elledir hüriyet
Sen de çabucak alışverişirsin
Ne iyi ettim de geldim dersin

Meslekidir çoklukla dostlukların
Mesafelidir günlük temasların
Ruhları farklıdır arkadaşların
Belirir içinde bir eksiklik
Sebebini bulamadığın bir eziklik

Anavatan zamanla unutulmuyor
Yeni çevreden de kolay kopulmuyor
Tam bir gönül huzuru bulunmuyor
Çözülmeyen bir muammadır bu
Göçen ilk neslin çilesidir bu!

Karlı sabah

Sabahın ilk ışıklarında
Sonsuz bir sessizlik vardı
Yavaşça araladım kapımı
Bakakaldım tabiata.
Doruklar, çamlar, patika
Her yerde beyazlık vardı
Lapa lapa, parça parça
Kar iniyordu sırtlara

Hiç bir şeyi incitmeden.
Doldurdum ciğerlerime
Taptaze dağ havasını
Etraf el değmemiş gibiydi
Bakmaya doyamadım
Basmaya kıyamadım.
Göğe çevirdim başımı
Üstüme indi tanecikler

Onlara daldıkça ben
Adeta havalandım
Allah'ıma yaklaştım.
Her adım atışımda
Tok bir gıcırta altımda
Serin orman kokusu
Etrafımda, burnumda.
Serviler ve çamlar

Dimdik ve vakurdular
Tutamadım kendimi
Birkazına sarıldım.
Tepeler, yamaçlar, yarılar
Bu şafak vakti benimdi
Bu ulvi, muhteşem göstere
Sanki benim içindi.

Kışın boğaz

Çoktandır görmemişim,
Bu mevsimde Boğazı
Kaleiferye kurumu gibi
İnce bir sis etrafta.
Bulutlar siyah, alçak
Gene tipi başlayacak

Keskin ayaz esmekte
Buz gibi bir duruluk,
Sular bazı tırzı rengi
Bazen se soğuk mavî.
Donuk, küskün yalılar
Tek tük, çekingen kayıklar

Sanki ziddetle bağırırsan
Dökülecek tüm camlar.
Rüzgar savuruyor
Çamlıca tepelerinden
İçine işler alimallah soğuk
Bebek sahilinde yürürken

Her saat ayrı bir tablo
Tabiatın ihtişamı
Boğaza bakıyorum
Bir Aralık sabahı.

Sana insanı anlatayım mı?

Sana insanı anlatayım mı?
İster çocuk gibi dinle,
İster uzaylı.
Hala sigara lazımsa bak getireyim,
Yok ben Ayı isterim dersin, bak
indireyim;...
Ay kalsın, ayı lazımsa da,
bildireyim,
Sen iste ,
Ben seni lafla güldüreyim,

Ama sonra deme bene herkesi
güldürdün,
Kaşı yapayım derken de gözü
öldürdün,
Bilirsin, ben kendimi akıllı sandım,
Aha da o akıllarla ne çok tosladım.
Sanma ki yol yapıyorum sana amma,
Anma sende acık kolaylaştırsana.
Devamı var mı acaba, şiirin sözün,
Yoksa boşa mı çaba, tövbe inşallah.

Yoksa ne sen üzülesin, ne ben ucuza
yem olmasam kuşa kurda,
haydi hayırla,
sabahına devam ederiz belki,
görürssek ılık,
karanlıksa
zaten deriz,
hayat karışık.
falan filan falan filan.

Geçmişimden mısralar

En güzel farkıları en fakir dudaklarda
Dinledim,
En güzel mısralar param parça döküldü
En çirkin dudaklardan.
En kaba ellerde en içli mızrâb inledi.
Ne var ki, bir merhamet bile dilenmedi:
O farkı, o mısra, o söz.

Aşk şarabını dudaklarından içeyim, sun
Aşka giden kalbe giden saadet yolusun
Bak bana, ahu bakışların içime dolsun
Aşka giden kalbe giden saadet yolusun.

Yürekteki burukluk

Dün gece yeis içinde kendimden geçtim,
Teselli aradım farkıların sözlerinde,
Ümitsizce sordum seni, nafile her yerde,
Derdim meşk etmek bir dost evinde,
Sazlar demli, sözler demli, gözler nemli
Her kadehte senden bin hatıra gizli,

Metin Atamer

Selvi boylu bir nev- civanısın, güzelsin hoşsun
Tatmış dudakların aşk şarabını, sarhoşsun
Gül renkli şarap mısın, acep niye mayhoşsun
Tatmış dudakların aşk şarabını, sarhoşsun.

Sevgün Yalçın TAO '55 – TAC'58

Timur Sümer TAC'64

Sevgili yaran:

"Kızılay Bilardo, Bezik, Brîç kiraat-hanesine" gitmek için bulvar tarafından Sakarya caddesine girip ilk sokaktan sola sapardık. Ya da Sakarya caddesinden bulvar yönüne yürür, bulvar öncesi son sokaktan sağa dönerdik. Doğru muyum Yusuf Özyürek, Mim Ali Bumin ve Selim Balkanlı. Bu gurutta rahmetli Taner Bumin de bulunur, bazen Hikmet Pekcan da katılırdı. Hepimiz "tığ" a benzetilirdik.

Mim Ali, Bafra'sından bir nefes çeker, "Lan oolum..kendi kozuna çıkıyorsun lan !..insan kendi kozuna çakar mı birader?.." Ya da "El çaka yer çaka yapsana birader..töbe töbeee.! Bir öğrenemedin şu oyunu..pes birader" gibi laflar ederek, fakire çemkirir, izzetimizin fesiyle oynardı.

Arada bir bilardo da oynardık. Bu oyunu da herkes benden iyi oynadığından oyun parasını hep ben verirdim.

Hepimiz haliyle muthiş sigara içerdik de Yusuf bir ara filtreli Harman içmeye başlamıştı. "para önemli değil oğlum" dmeisti.."sağlığım için

içiyorum.." Beni en az azarlıyan, Brîç oyununu da en iyi oynayan olduğu için hep Yusuf'la ortak olmak isterdim. Zaten bu fakiri genelde yalnız dördüncü olmadığı zaman brîç oyununa alırlardı. Ya da beleş çay içmek istediklerinde..

Selim Balkanlı genelde nadiren fikir yürütürse de gurubu 'Birinci' sigarasıyla tanıştıranın Selim olduğunu sanıyorum. "Abi içimi aynen Harman.. üstelik içinden Bafra gibi odun da çıkmıyor." demişti. "Yalnız sallamıycan, baş aşağı çevirmiyecen..yoksa bütün tütün horr diye boşalıyor" Hepimiz bir süre Birinci'ye başlamış, sonra da yine Bafra'ya dönmüştük. Hepimiz sigara dumanıyla halkalar çıkarma becerisine sahiptik ve 'afe-rin' diyenimiz çoktu.

Hepimiz de yılbaşında ne yapıldığını bilmeyen ailelerden gelmiş olduğumuzdan, bir yılbaşı gecesi yine aynı kiraathaneye gitmiştik. O gece yılbaşı olduğu için kahveden erken çıkıp dağıldık. Yolda Mim Ali ile bir şişe Çubuk şarabı aldık içe içe bizim

evin, Bumin apartmanının, önüne kadar geldik. Mim Ali ayrıldı. Ömrümde ilk kez sarhoş olmuştum. Uzun süre evin önündeki direğin dibinde kustum. Dört katlı merdiveni güçlükçe çıktım. Allahtan kapıyı kız kardeşim Birnur açmıştı da başka kimse bu rezil halimi görmemişti. Bu benim ilk ve son sarhoşluğumdur. Keşke yaktığım son sigara konusunda da aynınsını söyleyebilseydim.

Taner Bumin rahmetli oldu. Hacetepe 70 gurubunda yalnızca Yusuf, Mim Ali, Selim Balkanlı ve benim yandangeç ameliyatına duçar olduğumuzu açıklayabilecek bir âlîm ya da kerem sahibi var mı içinde ? Kızılay Kiraathanesi'nin bu işte bir rolü olabilir mi sizce?

Yusuf, Mim Ali ve Selim ; sizleri ne çok sevdiğim yeni âyan oldu fakire. Mezarlık yolundan geçtik, ıslık çalmayı sürdürmekteyiz.

Sağlıcakla kalın
FPT Timur

www.timursumer.com

Öğrencilikten öğretmenliğe: **Abdullah Küçük**

Hocam kısaca kendinizi tanıttırmsınız?

1936 yılında doğdum. 1943 yılında ilkökula başladım. 1948-49 öğrenim yılında TAC'ye başladım.

Lise 2 de kimya dersinden takıntım olunca tek ders avantajından faydalanmak ve sene kaybı yaşamamak için düz liseye geçtim ve son sınıfı orada okudum. O dönemde tek dersten TAC'de sınıfta kalınıyordu ama diğer liselerde durum öyle değildi.

1958-62 yılları arasında Ankara'da Dil Tarih Coğrafya Fakültesinin tarih bölümünü okudum.1963 yılında da Aysuna Küçük ile hayatımı birleştirdim. 2 erkek evlada sahibim. Cüneyt Küçük

Erzurum Üniversitesi İngilizce Bölümü mezunu halen Datça'da okul müdürlüğü yapmaktadır. Cem Küçük Trakya Üniversitesi Mimarlık bölümü mezunu ve şu an Erbil'de proje mühendisi olarak çalışmaktadır.

TAC'de öğrenci olduğunuz yıllarda, okulumuzda futbol nasıldı?

Futbol günümüze kıyasla daha iyi bir

durumdaydı. Hatta Tarsus İdman Yurdunda TAC'den benle beraber 6-7 futbolcu oynardı.

O yıllarda sizden başka öne çıkan futbolcu arkadaşlarınız varmı?

Hatırlayabildiğim arkadaşlarım; Ünal Atalay, Engin Keyder, Onur, Esengin

Oynadığınız okul maçlarında unutulmaz anılarınız nelerdir?

Ben TAC'de orta 1 iken okul takımıyla son sınıf öğrencisi Erdogan Bali abimiz ilgileniyordu. Senin önünde seneler çok, sen her zaman okul takımında oynayabilirsin, ismini şu an hatırlamadığım bir abimin beş senedir okul takımında oynadığını, bu son senesinde de onu oynatmak istediğini ve benden hakkımı feragat etmemi isteyerek gönlümü almıştı.

Hüseyin Sungur TAC'71 ve Ayhan Kızıltan TAC'76 abilerimiz sizin futbol hikayelerinizi her fırsatta ballandıra ballandıra anlatırlar. Temmuz Mersin son Cuma da yeniden anlattıklarında ilk kez dinliyor gibi büyük bir heyecanla dinledik. Bu anlatılanlarla ilgili sizin eklemek istedikleriniz varmı?

Okulda her öğrenci gibi bende basket oynardım. Basket oynamamın faydalarını futbolda çabukluk ve kıvraklık olarak gördüm. Ayrıca boyum kısa olmasına rağmen Timing'im sayesinde benden daha uzun oyuncuların hava topu alırdım.

Ben TİY'unda oynarken İçel Genç Karma Ve İçel Büyükler Karmasına girerdim. Cumartesi günleri de okul vardı. Saat 13:00 de Mersin'deki maça 11:30 da dersten çıkardık ve arabayla giderken üstümüzü araba değiştirir ve maça öyle yetişerek çıkardık.

MİY'unda santrofor oynayan İlhan Taşucu aynı zamanda Akdeniz Olimpiyatları 3.süydü. Maç esnasında 15-20 metrelik mesafede ben ondan çabuk olduğum için topu kapardım. İlhan abime imkan vermezdim. Belki 100 metre

Mustafa Özyiğit TAC '83

koşu yapsak, beni 20-30 metre geçer ama kısa mesafede ben geçerdim. Benim oynadığım dönemde Yugoslavya birinci liginden VARDAR takımında Avrupa Karmasında oynayan kaleci BEARA'da vardı. Mersin'de yaptığımız ve 0-0 berabere kaldığımız maçı da ben hiç unutmam.

Şu anki Fotomaç gazetesinin işlevini gören benim zamanımda Sinespor gazetesi vardı. Türkiye'nin gelmiş geçmiş en iyi hakemlerinden biri olan Cezmi Basar VARDAR maçından sonar (ki Vardar maçını idare etmiştir) Sinespor'da güneyde bir yıldız yetişiyor diye hakkımda yazı yazmıştır. O gazeteleri hala bir anı olarak saklarım.

Hocam ayağınızdaki aksama ile ilgili de bilgi verebilir isiniz?

İçel Genç Karma kampından izinli olarak 1953 yılında dönüyordum. Bindigimiz otobüs kaza yaptı. 18 kişiden 14'ü vefat etti. Kurtulanlardan biri de bendim ama ayağım kırılmıştı. Ters kaynama neticesinde de futbol hayatımı noktaladım.

Mezun olduğunuz okulda öğretmen olarak çalışmak nasıl bir duygu?

Şimdiki tabiriyle; anlatılmaz, yaşanır. Apayrı bir duygu. İnsan öğrencileriyle kendi öğrencilik yıllarına dönüyor. Çok okulda çalıştım fakat okulum diye övündüğüm manasını çıkartmayın, benle beraber öğretmenlik yapan TAC'de ki meslektaşlarımın hepsi birbirinden değerli eğitimcilerdi. Hatta bende öğrenciyken beni okutan öğretmenlerimle de çalışmak nasip oldu. Bir çok mezunumuzda emeği olan Haydar

Gofer, İbrahim Akış ve Ömer Temel hem öğretmenim hem de meslektaşım olmuşlardır.

TAC'de kaç yıl çalıştınız?

10 yıl çalıştım.

Bir Tarsuslu olarak TAC için neler söylemek istersiniz?

Tarsus için bulunmaz bir şans.

Öğrencilik ve Öğretmenlik yıllarınızdan mutlaka unutulmayan anılarınız olmuştur. Rica etsem anlatabilirmisiniz?

Öğrenciyken Lise 2 de şimdi hatırlayamadığım bir sebepten öğretmen sınıfı terk etti. O zaman sınıfta 4 sıra vardı. Okul müdürümüz Mr.Maynard sınıfa gelerek ön sıradan başladı soru sormaya.

Did you make the noise?

Her sıradan gelen cevap aynıydı?

No sir.

2. soru From where did the noise

come?

İlk iki sıra "from back, sir" dedi

Son iki sırada "from front, sir" dedik.

Böylece cezadan kurtulmustuk.

Öğretmenkende şöyle bir hadise yaşamıştım.

Sınıfın birinin matematik dersinden sınavı vardı. Geldiler bana hocam dediler,matematik dersinden yarın sınavımız var ama biz hiç hazır değiliz, bu konuda bize yardımcı olabilirmisiniz? Ben gittim hocaya benim haftada 2 saat dersim var, sizin haftada 4-5 saat dersiniz var. Yarın ben sınav yapacam mümkünse siz sınavınızı erteleyin, benim başka zamanım yok dedim. Böylelikle çocuklara sınava hazırlanmaları için zaman kazandırmış oldum.

Öğrencilerinize ve mezunlarınıza vermek istediğiniz bir mesaj varmı?

Okulumuzun kıymetini bilsinler,sahip çıksınlar.

Öğretmenliğim esnasında öğrencileri-

me verdiğim bir mesaj bakın yıllar sonra bana nasıl döndü;

Bundan 2-3 yıl kadar önce Homecoming'de bir öğrencim ile karşılaştım. Hal hatır sorduk birbirimize. Durumun ne alemde diye sorduğumda, öğrencim bana biraz şaka biraz sitemle, hocam bizden ne bekliyorsunuz? Senelerce doğru olun, dürüst olun diye nasihat ederek yetistirdiniz. Biz de sizin sözünüzü tuttuk. Bu doğrulukla hiç bir şeyimiz yok. Anca kazancımızla bir ev, bir de arabamız var. Hepsi bu kadar cevabını aldım ve güldük.

HAMIS: Bana okuldan da öğrencisi olduğum hocamla bu röportajı yapmama vesile olan Erdoğan hocama da teşekkürü bir borç bilirim. Sonuc olarak gördüm ki, bir insanın, bir hocaların veya bir mezunumuzun aranılıp, hatırlanılıp ve ilgilenilmesinin o kişi ve ailesinde nasıl bir mutluluk ve gurur kaynağı olduğunu gözlemlerindeki parıltı ve davranışlarındaki samimiyetten hissedebilirsiniz.

ECHO RUHU AMERİKA'DA

EGEMEN ŞANLI (TAC'03)

Sevgili Egem, 2003 yılında TAC'den mezun oldun. Üniversite öğrenimin için ABD'lerine gittin. Sonrasının hikayesini anlatır mısın?

TAC'den sonraki ilk 4 sene Lancaster, Pennsylvania'da Franklin & Marshall Üniversitesine gittim. Daha sonra çalışmak için New York'a taşındım. Bir sene çalıştıktan sonra vizemi yenileyemeyince, Fordham Üniversitesinde MBA yapmaya başladım. MBA'ı bitirdikten sonra, dijital reklamcılık işlerine girdim. Bir kaç sene daha New York'da çalıştıktan sonra Google'dan gelen bir teklif üzerine San Francisco'ya taşındım. Son üç senedir buradayım.

Bunca yıldır iş, güç, okulla uğraşmama rağmen, müzik hep en ön plandaydı. Ta-

nıştığım insanlar, ziyaret ettiğim yerler sayesinde müzik ufkumu geliştirebildim. Yeni enstrümanlar, aletler toplamaya başladım, festivallere gittim, farklı müzisyenlerle tanıştım. Örneğin, 2007 senesinin yazında bir gün, arkadaşlarımdan biri bana Ravi Shankar'ın sitar konserlerinden birini izletti. O gün bir sitar satın alıp, çalmayı öğrenmeye karar verdim. Sitar sayesinde doğu müziğine olan tutkum tekrar körüklendi ve kendi müzik tarzımı geliştirmemi sağladı. New York'da yaşadığım yıllarda bazen parklarda, bazen metro duraklarında, bazen Hint restoranlarında çaldım. Çeşitli sanat gösterilerinde solo veya grubumla çaldım. "Downtown Express" isminde bir filmde sitarist olacak görev aldım. "The

Women of Mahabharata" isminde bir Off-Broadway tiyatro oyununun müziklerini yaptım. 2009 yılında ilk solo albümümü çıkardım. Buradaki iki kayıt yerli reklamlarda kullanıldı. Son bir kaç senedir, daha çok Google'daki işimle ilgileniyordum ama geçen Mayıs ayında yeni kayıtlar yapma şansım oldu ve ikinci albümümü yayınladım. Son zamanlarda San Francisco çevresinde çeşitli yoga stüdyolarında ve küçük çaplı festivallerde çalışıyorum. Onun dışında her gün bir kaç saat de olsa enstrüman çalışıyorum, evde elektro gitar pedalları yapıyorum ve türlü müzik aletleri toplamaya ve etnik enstrümanlar öğrenmeye devam ediyorum.

Müziğim hakkında haberlere egemen-sanli.com adresinden ulaşabilirsiniz ve

yeni kayıtlarımı facebook.com/turksitar adresinden takip edebilirsiniz.

ECHO'03 ekibinde kimlerle çalışmıştın? Dönem olarak siz de bir CD çıkartmıştınız. SERSERİ adını vermiştiniz. Arada bir parçalarınızı dinlerim. Okul maçlarında söylenirdi "MARŞ MEDLEY" parçanız. Bu sözleri hanginiz yazmıştı? Bizi o günlere götürür müsün?

Evet, ben de arada sırada o albümü dinliyorum. "MARŞ MEDLEY" parçasının sözleri bizim okul maçlarında kullandığımız tezahüratımızdan geldi. Biz sadece üç tanesini birleştirip müziklerini yapmıştık. Bir bakıma o parça bizi Echo'ya seçen Echo 2000'in İste Kolej parçasından esinlenmişti. Duyduğum kadarıyla, "MARŞ MEDLEY" halen okul aktivitelerinde çalınıyor. Ne güzel, ne gurur verici! Amacımız da oydu zaten, TAC'ye var olmuş marşların gelecek dönemlere geçmesine yardımcı olmak... Genel olarak diğer parçaların sözlerini ve müziklerini ortak yaptık. Can Paksoy ve ben Amerika'dan Üniversite kabullerimiz geldiği için albümle daha çok uğraşabildik. Kayıtlar ve basım sürecini yakından takip edebildik. Tabiki, Kemal ve Burak da zaman buldukça stüdyo'ya gelip kayıtlarını yapabildi.

Sizden önceki dönemlerle başlayan ECHO grupları CDlerini çıkarmaya başladılar. Bunun hikayesini anlatırmısın? ECHO'96, ECHO'97, ECHO'00 gibi...

Dünyanın neresine giderseniz gidin, her lisede en az bir iki tane rock tarzı müzik yapan grup vardır. Ama çok azı, bizlerin verdiği gibi destansı konserler vermiştir, bütün okul tarafından desteklenmiştir. Zaten bu destek sayesinde Echo TAC'nin

en önemli geleneklerinden biri haline gelmiştir. Ben, 97 senesinde prep olarak geldim TAC'ye. O seneden Echo'97'nin albümünün çıktığı gün hep aklımda kalmıştır. O ana dek, kendi albümümüzü çıkarabileceğimiz hiç alkıma gelmemişti. O gün ne olursa olsun Echo'ya girip 2003'de albüm çıkarmak için elimden geleni yapacağıma dair kendime söz verdim. Hatta o sene, günlerce babama yalvardıktan sonra ilk elektro gitarımı aldım. TAC yılları boyunca, diğer Echo gruplarını yakından takip ettim. Bence her Echo grubunun kendine özgü tarzı var ama bunca Echo grubuna genel baktığımızda ortak bir Echo sesi ve tarzı olduğunu düşünüyorum. Bu ortak tarzın ve yıllardır devam eden geleneğin bir parçası olmak gerçekten çok onur verici.

Sizden sonraki ECHO gruplarıyla irtibatın oldu mu? CD çıkardılar mı? ECHO efsanesi sürüyor mu TAC'de?

Echo efsanesi devam ediyor, evet! En son, 10. sene Homecoming'ine geldiğim de genç Echo'cu arkadaşlarımızdan biri bana Echo 2013 CD'sini verdi. Her sene

Ama ne zaman fırsat olursa, bir araya gelip takılmaya çalışıyoruz.

Amerika'da bu işi para kazanmak için mi icra ediyorsun? Yoksa hobi olarak mı yapıyorsun?

İkisinin arası aslında. Profesyonel olarak, Google'da teknik dijital reklam işlerinde çalışıyorum ama yine de müziğime zaman ayırabiliyorum. Az da olsa albüm satışlarından ve konserlerden biraz gelir alabiliyorum. Müzik yapmamın amacı kendimi bulmak, ruhumu tanımak ve bunu başka insanlarla paylaşmak. Para birincil amaçlarından biri kesinlikle değil ama müziğimi paylaştığım insanlar maddi ve manevi olarak destek verirse tabiki minnet duyurum.

Oturduğun bölgede TAC mezunlarımız var mı? Varsa bir araya gelebiliyor musunuz?

Bu bölgeye taşınalı fazla olmadığı için emin değilim. Doğu yakasında yaşarken, kendi ve yakın dönemlerin mezunlarıyla bir araya gelme şansım oluyordu. İş gereği senede bir, iki defa New York'a gitmem

CD çıkıyor mu emin değilim ama yeni Echo grupları kurulmaya devam ediyor ve Echo dönemlerin sesi olmaya devam ediyor.

ECHO çıkışlı, müzik dünyamızda TAC mezunlarımızdan kimleri tanıyorsun? İletişimin var mı onlarla?

Kardeşim Kıvanç (Echo 2007) ile daha önce bir kaç grupta ve kayıtta beraber çalıştık. Bu aralar bazen benim için bas veya bendir çalışıyor. Amerika'da yaşadığım için, eski Echo'cularla fazla görüşemiyorum.

gerekıyor, her gittiğimde orada olan dönem arkadaşlarımla bir araya gelmeye çalışıyorum.

FABSIT ile irtibatın oluyordur. Üsküdar, İzmir, Tarsus ve Talas mezunlarımızı buluşturan etkinlikleri oluyor. Başında da İsmail Ekmekçi (TAC'90) bulunuyor. New York'da yaşarken FABSIT'in bir kaç organizasyonuna katıldım ama San Francisco'ya taşındığımdan beri aktiviteleri yakından takip etmiyorum.

Belki California'dan New York'a gitmek zor olabilir. Ancak senede bir de olsa San Francisco'da benzer Reunion etkinliği düzenleyebilirsiniz. Böyle bir organizasyonu sen yapabilir misin? Vaktin olur mu?

Tabiki, katılmak ve yardımcı olmak isterim.

Sağlık Eğitim Vakfı (SEV) senin için ne ifade ediyor?

SEV bana göre TAC'nin geleneklerinin ve eğitim kalitesinin geleceğe taşınmasındaki en önemli etkenlerden biri. Bu konuda vakıfa olan inancım sonsuz.

SEV'in yayın organı Buluşma dergisi sana ulaşıyor mu?

Evet ulaşıyor ve her birini baştan sona okuyorum.

Her ay Son Cuma etkinliğimiz oluyor İstanbul, Ankara, Adana, Mersin şehirlerimizde. Neden buralarda da olmasın?

Katılıyorum!

Biz Letter düzenli olarak sana ulaşıyor değil mi? Ayrıca elektronik ortamda da okunabiliyor: tac-alumni.org'u tıklayarak veya derneğimizin facebook sayfasına girerek. Hiç denedin mi?

Evet, derneğin facebook sayfasını yakından takip ediyorum.

Biz Letter'de olmasını istediğin bir köşe var mı? Neler olsun istersin?

En son bir iki sayıdaki içerik gerçekten çok iyi. Bu tarz söyleşilerden daha fazla görmek isterim.

TAC'de aldığın eğitim, sana ne gibi artılar kazandırdı?

Saymakla bitmez! TAC bana dünya vatandaşlığı olmayı, her türlü insana saygı göstermeyi ve efektif bir lider olmayı öğretti. Amerika'ya ilk taşındığımda hiç zorluk çekmedim, çünkü okulumuz sayesinde sadece dil olarak değil, sosyal olarak da hazırdım. TAC her zaman kimliğimin

önemli bir parçasıdır ve beni ben yapan en mühim etkenlerden biridir.

10. mezuniyet yılınızı kutlamak için TAC'ye Homecoming etkinliğimize gelmiş miydin?

Evet! Unutulmaz bir gündü, senelerdir görüşmediğim arkadaşlarımla tekrar bir araya gelmek gerçekten muhteşemdi. Akşam eve dönerken, gün ne kadar çabuk geçti dediğimi hatırlıyorum. Tıpkı TAC'deki her günüm gibi mavra dolu bir gündü.

Dönem arkadaşlarıyla haberleşiyorsundur mutlaka. Hangi iletişim kanallarını tercih ediyorsunuz?
Dönem olarak bir grup email adresimiz ve Facebook sayfamız var. Bunları kullanıyoruz genelde.

TAC Mezunlar Derneğimiz için neler söylemek istersin? Beklentilerin nelerdir mezunlar derneğimizden?

Öncelikle herşey için çok teşekkür ediyorum. TAC'li olmak bir ayrıcalıktır ve derneğimiz sayesinde halen okulun ve TAC ruhunun içinde olduğumu hissediyorum.

ABD'de derneğimizin bir şubesi veya şubeleri olmalı mı? Şubelerimiz olursa orada görev almak ister misin?

Tabiki, işten zaman buldukça yardımcı olmak isterim.

Anlatmak istediğin bir okul anın var mı?

Her TAC'linin olduğu gibi, benim de bir çok okul anım var. Echo'dan konuştuğumuz için, echo anıları aklıma geliyor, özellikle konser günleri olan koşuşturmaca, bütün gün son prova için Echo Room'un boşalmasını beklemek, aletleri taşımak ve şüphesiz aksam dönemimizle paylaştığımız duygulu anlar. Echo konser günleri benim için hep en heyecanlı ve unutulmaz günlerdi.

Sevgili Egemen sana teşekkür ediyor Amerika'daki müzikli yaşantında başarılar ve mutluluklar diliyorum.

Ben teşekkür ederim!

HABERLEŞME SEKTÖRÜNDE BİR TAC'Lİ

MEHMET TOROĞLU (TAC'97)

**** Sevgili Mehmet, Temmuz ayı Mersin Son Cuma buluşmamıza davetimi kırmayarak geldiğin için teşekkür ediyorum. Abilerin seni tanımaktan mutlu oldular. Bu vesile ile neler yaptığını öğrenme fırsatını bulmuş olduk. Anadolu Ajansı'nın Amerika ayağında görev yapıyorsun. Ve bu çalışma alanı bana ilginç geldi. Biraz açabilir misin bu çalışma alanının içeriğini?**

Ben de yıllar sonra birbirinden değerli mezun abi ve ablalarımın bir araya gelmekten çok mutlu oldum ve bu söyleşi imkanını bana tanıdığınız için de size çok teşekkür ederim. Hayatımda benim için çok özel bir yeri olan ve bana tüm yaşamım boyunca rehberlik eden değerler kazandıran okulumun dergisinde yer almak benim açımdan apayrı bir gurur ve mutluluk kaynağı.

Şu anda Anadolu Ajansı'nın Washington Temsilcisi olarak görev yapıyorum. Büroda Türk, Amerikalı ve bir tane de Iraklı olmak üzere 10 kişilik bir ekibiz. Amerika ve dünya gündemini ilgilendiren siyasi ve ekonomik ağırlıklı gelişmelerin yanısıra Türk-Amerikan ilişkileri üzerinde Türkçe, İngilizce ve Arapça haber üretiyoruz. Hem gazeteciliğin doğası gereği hem

de Washington'ın dünya siyasi arena-sındaki özel konumu nedeniyle neredeyse haftanın 7 günü sabah-akşam demeden oldukça yoğun bir mesai yapıyoruz. Beyaz Saray, Dışişleri Bakanlığı, Pentagon gibi kurumlar ile Başkan, Başkan Yardımcısı ve bakanların temaslari, basın toplantıları, Amerikan iç ve dış politikası, Kongre oturumları, günlük basın brifingleri, önemli ziyaretler, Amerikan borsasındaki hareketlilikler, Türk-Amerikan ilişkileriyle alakalı her türlü gelişme, Amerika'daki Türk toplumunun faaliyetleri, düşünce kuruluşlarının toplantıları ya da raporları gibi çok sayıda alanı birebir takip ediyoruz.

**** TAC'den mezuniyetinin sonrasında nasıl bir eğitim aldın? AA'sında görev alışının bir hikayesi**

vardır mutlaka. Bizimle paylaşır mısın lütfen?

TAC'den mezun olduktan sonra Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik bölümünü kazandım. Gazetecilikle fiili olarak tanışmam da okuldan mezun olmayı beklemeden gerçekleşti. Bir an önce deneyim kazanmak istediğim için ikinci sınıfın yazında Anadolu Ajansı'nın Dış Haberler servisinde staja başladım. Associated Press, Reuters gibi yabancı haber ajanslarının haberlerini Türkçe haber diline çeviriyordum. Ayrıca zaman zaman dış bürolardan gelen haberlerin redakte edilmesiyle ilgileniyordum.

Yaptığım iş bana çok zevk veriyordu; dış politikada, dünyada olup bitenleri yakından takip etmek, yazdığım haberleri ertesi gün gazetelerde ya da akşam televizyon kanallarının haberlerinde görmek çok hoşuma gidiyordu. Okul açılınca stajımı bitirmek yerine kurumda kalıcı olmak istedim ve bunun için çok çaba gösterdim. Hem işyerinde artakalan zamanda hem de akşam eve döndükten sonra da vakitimi sürekli İngilizce ve Türkçe haber okuyarak geçiriyor, böylece hem haber dili pratiğimi hem de dünyadaki güncel gelişmelere dair kültürümü geliştirmeye çalışıyordum. Ne mutlu ki bu çabalarımın karşılığını gördüm ve o zamanki değerli yöneticilerimin desteğiyle okul açıldıktan sonra da ajansa aynı mesai düzeninde devam ettim. Mezun olup askerliğimi de yaptıktan sonra 2003 yılında diploması muhabiri olarak görevlendirildim. Masabaşı yerine artık "sahaya çıkmaya" başladım. Başta Dışişleri Bakanı olmak üzere hükümet yetkililerinin yurtiçi ve yurtdışı temaslarını takip, Ankara'ya yabancı liderlerin ziyaretleri gibi Türk dış politikasını ilgilendiren gelişmeleri takip ediyordum. Çocukluğumda bir kez dışında o zamana kadar hiç uçağa binmemişken 6 yıl üstlendiğim bu görev boyunca 50'yi aşkın ülkeye seyahat ettim. İlk yurtdışı deneyimimin de Körfez Savaşı'nın başlangıcında, 2003 yılının yazında Bağdat'a olmuş olması da diploması muhabirliğine maceralı bir giriş

yapmama vesile oldu. 2009 yılında da Anadolu Ajansı'nın Washington muhabiri olarak atandım. Önceleri ev-ofis olarak çalışırken, daha sonra ajansın yurtdışında gittiği yeniden yapılanma faaliyetleri kapsamında 2013 yılında Beyaz Saray'a bir blok ötedeki Ulusal Basın Binası'nda ofisimizi açtık ve ben de Temsilci olarak atandım. O tarihten bu yana da bu görevi sürdürmekteyim.

**** Habercilik mesleğini isteyerek mi seçtin?**

Aslında lise yıllarımda son dönemlerine kadar gazetecilik okumak gibi bir fikir kafamda yoktu. Ailemde teyzem gazeteci, TRT'de Washington temsilciliği de dahil çok çeşitli pozisyonlarda yıllarca görev yaptı. Çocukluğumda beni

TRT'nin stüdyolarına götürürdü. O zamanlar TRT tek kanaldı, dolayısıyla her akşam haberleri izlediğimiz stüdyolara girmek, spikerlerle tanışmak çok hoşuma gitmişti. Belki bilinçaltımda etkisi olmuştur bunların ama çocukluğumdan beri idealimin gazetecilik olduğunu söyleyemem. Lise yıllarıma kadar öyle çok gazete okuyan bir çocuk da değildim. Aslında sayısala da kabiliyetim vardı, ama nedendir bilmem lise yıllarında o zamanlar yeni yeni gelişen haber kanallarındaki muhabirlerin haber anlatımlarına özenmeye başladım. Gazeteleri okumak, güncel gelişmeleri takip etmek, genel kültürümü geliştirmekten keyif almaya başladığımı hissettim. Hatırlıyorum sürekli köşe yazarlarını okuyordum, saatlerce satır

satır okuyordum gazeteleri. Yani öyle bir anda bir heves uyandı içimde ve gazetecilik okumak istedim.

**** TAC'de okumanın ve aldığın İngilizce eğitiminin AA'nın Amerika ayağında görev almanda etkisi olmuştur değil mi?**

Kuşkusuz, buna hiç şüphe yok. İngilizce eğitiminin ötesinde okulumun bana kazandırdığı TAC ruhunun, TAC değerlerinin faydasını tüm meslek kariyerim boyunca gördüm. TAC, insana ailesi ya da yakın çevresinden alamayacağı türden ayrı bir görgü-adab ve terbiye kültürü aşıyor. Bunu belki okurken farkedemeyebiliyorsunuz ama mezun olduktan sonra hayata atılınca daha iyi görüyorsunuz. TAC hayatım sonrasındaki tanıştığım tüm mezunlarla bir nevi ortak ruha sahip olduğumu gördüm, o dayanışma, o kenetlenme çok az okulun mezunları arasında vardır ve bu açıdan kendimi çok ayrıcalıklı ve şanslı hissediyorum.

İnsanı başarıya götüren üç kilit nokta var bence. Bir, çalışma disiplini; iki, kendinize bir hedef belirlemek ve o hedef doğrultusunda çaba göstermek; üç, aksaklıklar karşısında yılmadan pozitif bakabilmek. Elimden geldiğince bu üç ilkeye bağlı kalmaya çalışıyorum. Bana verilen görevleri en iyi ve en layık şekilde yerine getirmeyi, hırslı ama bu hırsı başkalarını çiğneyerek değil kendimi geliştirmek ve mesleğimi en güzel şekilde icra edebilmek için kullanmayı kendime sürekli prensip edindim. Bir insanın gerçekten istedikten sonra yapamayacağı hiçbir şey olmadığını öğrendim bu hayatta. Saygı, hoşgörü, tevazu, uyumluluk, olaylara karşımızdaki insanların da gözüyle bakabilme, benmerkezci olmama gibi değerleri sürekli olarak uygulamaya gayret ediyorum ve bu uğurda TAC bana çok şey öğretti. Tüm bu yaşam serüvenim boyunca TAC ruhu bana hep rehberlik etti ve bundan sonra da edeceğine hiç kuşkum yok.

**** Mesleğini seviyor musun?**

Daha önce de belirttiğim gibi özellikle

lise yıllarımdan başlayarak özellikle dış politikadaki gelişmelere karşı yoğun bir ilgi duyuyorum. Gazetecilik kariyerim boyunca dünya tarihinde iz bırakan nice önemli anlara birebir tanıklık ettim. Dünyanın en önemli liderleriyle aynı mekanda bulundum, devrimler, tarihi zirveler, ileride tarih kitaplarında yer alacak önemli olayların birebir içerisinde yer aldım. Dünyada turist olarak asla göremeyeceğim yerlere gittim. Bu açılarından geriye dönüp baktığımda unutamayacağım birçok anlarla dolu bir hayatım oldu ve bunu mesleğim sayesinde yaptım. Hiç unutmam çocukluğumda ailemle şehir dışına çıktığımızda babamı yol üzerinde geçtiğim şehirlere zorla sokardım. Yeni yerler görmek çok hoşuma giderdi. Hatta ansiklopediden falan şehir-

lerin fotoğraflarına bakardım. Yıllar sonra dünyanın dört bir yanını görme şansını bulduğum bir mesleğe sahip oldum. Gazetecilik her ne kadar yorucu ve yıpratıcı bir meslek olsa da insanı kendisine bağımlı kılan bir yapısı da var. Meslek adrenalini kanınıza girdi mi bir daha çıkması zor oluyor sanırım. Bu yüzden evet mesleğimi seviyorum.

**** İleride Türkiye'ye dönme planların var mı?**

Hayat sürprizlerle dolu, ne getireceği belli olmaz, o yüzden kalacağım ya da döneceğim gibi kesin ifadeler kullanmak doğru değil. Ama şu anda buradayım. Yine de tabi ki eninde sonunda döneceğimiz yer memleket. Dünyanın neresine gidersem gideyim "evim" olarak gördüğüm tek yer Mersin ve çok sevgili ailemin yanı. Özellikle de Toroslar'daki Mehrican yaylamızın benim için çok özel bir yeri var hayatımda, bütün çocukluğum geçti orada, her yaz orayı ziyaret etmeye gayret gösteriyorum.

**** Amerika'da Sosyal hayatın nasıl?**

Gazeteci olmak, işinizle evli olmak gibi bir şey, yani özel hayatınızda da sosyal hayatınızda da yer almayı sürdürüyor. Washington'da gazeteci olmada ise bu durum iki-üç katlanıyor.

Ama çok büyük bir ülke olması nedeniyle Amerika'nın kendine göre sağladığı imkanlar var. Seyahat etmeyi seviyorsanız, her eyaletinde farklı farklı hayat, kültür, doğal güzellik bulabileceğiniz bir yer ve ben de bunu sonuna kadar kullanmaya çalışıyorum.

Burada güzel bir Türk toplumu var. Türk ya da Amerikalı arkadaşlarımla birlikte etkinlikler düzenlemeye özen gösteriyoruz.

Spor burada günlük yaşamın doğal parçası, her dakika sokaklarda, parklarda koşan insanlar bulabilirsiniz. Sanırım ben de onlara katıldım. Vakit buldukça spor yapmaya gayret ediyorum; yürüyüş ya da koşu yapıyorum, haftada bir ya da iki kez tenis oynuyorum.

Burada kişisel gelişim adına yapabi-

leceğiniz çok sosyal aktivite de var. Mesela geçen günlerde suşi kursuna gittim. Makarna ve omlet dışında doğru dürüst yemek yapmayı bilmeyen biri olarak suşi yapmayı öğrenmek benim için ilginç bir deneyim oldu.

NBA'ye özel ilgi duyuyorum, Washington Wizards'ın maçlarını takip ediyorum, özellikle Türk oyuncusu olan bir rakip geldiğinde mutlaka maça gidiyorum. Çok sevdiğim puggle cinsi bir köpeğim var. Onunla oynamaktan, vakit geçirmekten keyif alıyorum..

Mümkün olduğunca kendime boş zaman yaratıp ağır iş yükünün getirdiği stresi atmaya ve kafamı boşaltmaya çalışıyorum.

**** Evliliğin oldu mu? Veya düşünüyor musun?**

2009 yılında Washington'a tayin olduğumda aynı kurumdan çalışan kız arkadaşım ile evlenerek buraya geldik. Ancak malesef evliliğimiz 6 yıl sonra sona erdi. Kavgalı bir ayrılık olmadı, tam tersine çok iyi birer dost, arkadaş olduk, sadece evli olmayı beceremedik işte. Burada 6 yıl boyunca birbirimize çok destek olduk, her türlü zorluğa birlikte göğüs

gerdik. Belki evli kalamadık ama hayatımda her zaman özel bir yeri olacak, gözüm kapalı güvendiğim ve desteğinin her zaman arkamda olacağını bildiğim bir insan kazandığımı rahatlıkla söyleyebilirim.

**** TAC'deki öğrencilik yıllarında yaşadığın ve unutamadığın bir anın vardır. Bizimle paylaşır mısın?**

Elbette çok anı var, seçmek zor ama en fazla mutlu olduğum anlardan birini paylaşabilirim. Orta sonda okulun basketbol takımında oynuyordum. Afyon'da

turnuvadaydık, finale kaldık, rakibimiz Konya'dan bir liseydi. Final maçının ilk yarısı çok kötü bir oyun sergiledik ve 20 sayı civarı farkla mağlup kapadık yarıyı. Açıkçası ümitler azalmıştı tabi ama ikinci yarı kendimize geldik ve farkı yavaş yavaş kapamaya başladık. Son 40 saniyede 7 sayı mağlup iken, son saniyede takımın kaptanı Mert'in üçlüğüyle maçı ka-

zandık ve şampiyon olduk. Tabi hepimiz sahaya döküldük maçtan sonra. Profesyonel sporcu olmadım ama takımların kupa ya da önemli bir maçı kazandığında ne hissettiğini o an anladım. O maçta görev almamıştım ama oynamasam da sırf sahada olmak, o zaferi sahada yaşamak bile ayrı bir duyguydu.

**** Dönem arkadaşlarınızla haberleşiyorsundur. Amerika'da yaşayan dönem arkadaşların var mı?**

Amerika'da yaşayan dönem arkadaş-

larım var ama malesef çok görüşemiyoruz. NATO zirvesini takip etmek için Chicago'ya gittiğimde Yiğit Şahinoğlu ile görüşmüştük. Kanada-Edmonton'da yaşayan Reha Kıralp'la da her ikimizin de tatilinin denk geldiği bir dönem Mersin'de buluşmuştuk. Bildiğim kadarıyla New York ve Kanada-Toronto'da da dönem arkadaşlarım var, ama henüz onlarla görüşme fırsatım olmadı.

**** Ekleme istediğin bir şeyler varsa buyur.**

Tekrar çok teşekkür ediyorum size, bu gururu bana yaşattığınız için. Çok değerli okulumun dergisinde yer almak benim için hayatım boyunca iz bırakan ayrı bir mutluluk. Biz gazeteciler olarak genelde masanın soru soran tarafında yer alırız ama zaman zaman masanın öteki tarafında da olmak güzel bir duygu.

**** Teşekkür ediyorum bu güzel söyleşi için sevgili Mehmet.**

UNFORGETTABLE MATH TEACHER

CECIL ALLEN

Erdoğan Kaynak (EK): How nice to hear from you, Mr. Allen, after so many years. Would you summarize shortly what you have done so far after you left TAC?

Cecil Allen (CA):

After leaving TAC I began work in İstanbul at Darüşşafaka Lisesi. I was there eleven years altogether but worked one year at İstanbul TED Lisesi during that period. After Darüşşafaka I began work at Türk Eğitim Vakfı İnanç Türkeş Özel Lisesi in Gebze and was there for ten years. During that time I had the privilege of teaching Ali Geyikli's granddaughter and the daughter of a 1990 TAC graduate. During the past year I made a decision to retire and am now in that transition. I do plan to go to TEVİTÖL during the coming year to voluntarily lead a math competition preparation

group but will not be going to school every day.

EK: Staying so long in Turkey, your Turkish must be fluent enough to have communication in the language?

CA: I suppose that I will never feel confident enough to use the word "fluent." When the English Prep year in Turkish schools was moved from after fifth grade to after eighth grade, many things changed for me. Around 2004 I recognized that I needed to explain at least part of math lessons in Turkish, especially for students who were newly learning English. That change did bring a significant development in my spoken Turkish.

EK: You have been a very successful math teacher to our students (This

is what your students told us). Why did not you continue to teach at TAC?

CA: This is probably the most difficult question that you could ask. I was at TAC for six years, my first six years in Turkey. I really liked living in Tarsus, felt close to many students, and would probably have been happy to stay at TAC until now. Unfortunately, the older student – younger student relationships did not seem to me like genuinely caring relationships. I saw younger students get hurt and then continue the cycle when they themselves got older. Also, the resulting tension between students and administration made difficult the kind of dialog and relationships that make teaching really meaningful to me.

EK: You were single when we worked

together. Did you get married later?

CA: No, I was engaged once just before coming to Turkey, but it didn't work out. Since I have always mostly worked all the time, I've said to myself many times that no woman could put up with me. Thankfully, God has blessed me with many close friends to be able to share thoughts and problems with.

EK: You must have loved Turkey and Turkish people, Staying so long in Turkey.

CA: I have been very happy in Turkey. The people are warm and friendly, and the country has much natural beauty. Students have shown good motivation in math, which makes teaching fun.

EK: Do you have contact with your TAC students?

CA: With some I do, but I would like to have contact with many more. Often the contacts have come as a surprise "Hello" on a boat or train or standing in line somewhere. My e-mail address in cecilinturkey@yahoo.com.

EK: You remember, every year the TAC alumni association is organizing homecoming in May. Do you think you may join our Homecoming'16? On 21 May Saturday? Your students and friends will love to see you in this event. You will have the chance to stay in stickler, once your home. You must have missed stickler, the school, students, friends and Tarsus.

CA: Yes, I have often thought about good times at TAC. I don't know for sure at this point, but I would very much like to be able to see everyone again!

EK: One thing i never forget about you. Right after the earthquake we had in eastern part of Turkey, You went there to help the people. This shows how much you care about the people around you...

CA: Thank you for your kind word; I can't say that I was much help. There are many needs around us every day. Some are overwhelming. We need wisdom to know what needs to address and what we can do.

EK: You are going to retire this year. What are your plans after retirement?

CA: Friends here often ask me, "Won't you be bored?" I always say that I have never been bored in my life. There are a zillion things to catch up on, including visits with people I haven't seen for a long time. As I mentioned above, I do plan to continue a math activity at school on a volunteer basis. I hope to be more active in my church in Istanbul and look forward to having a

little more time just to be flexible in making decisions.

EK: You keep a diary? There must be story that you remember when you were teaching at TAC?

CA: I don't keep a regular diary, but I do have many memories from TAC. Most are memories of people and time that we spent together. A few scenes that I remember are a day when a student was using an umbrella inside Stickler, the plastic "house" that students made in the dorm to try to get warm in the winter by boiling water in little kettles, the morning kerosene and wood in the stove in the classroom, the humus served in the cafeteria (I still like humus), and the many good times with students

in the classroom and with teachers in the staff room and in our special evenings together.

EK: What message do you want to give to your students?

CA: It's always a treat for me when I get to see you! Pilav günleri (Rice days? 🍚) / Homecomings are never easy for me because the "Hello's" are usually in a crowd and quickly over. I hope to have the opportunity to sit down and really visit with many of you.

EK: Thanks for this short interview, Mr. Allen.

Hope to see you at the reunion (homecoming'16)

On 21 May, Saturday.

CA: Thank you very much. I have written the date. It would be wonderful to see you! Thanks for this opportunity to touch base again with friends from TAC.

İSTANBUL ŞUBE BAŞKANIMIZ: ÖMER KARAHAN (TAC'79)

-- Sevgili Ömer, sizin dönemi ıskaladım ve öğretmeniniz olmak nasip olmadı. Öğretmenim olan Mr. Kessilheim bana iş teklifinde bulunmuş "gel evinde çalış" demişti. O zamanlar Zonguldak TED kolejinde kimya öğretmeni olarak çalışıyordum matematik öğretmeni olan eşimle birlikte. İş teklifi kendisinden gelmesine rağmen beni okulun öğretmenlerince iki gün teste tabi tuttu. Bu Mr. Kessilheim'in tam bir profesyonel oluşundan kaynaklanıyordu. Hem iş teklifinde bulun, hem de iki gün boyunca teste tabi tut. TAC'nin bu tutumu beni mest etmişti. "İşte TAC bu" demiştim. İlk defa kız alacaktı okulum ve büyük kızım da adaydı. İki günlük testin bir bölümünde yatılı son sınıf öğrencileri yani senin dönemin sınıfa çağırılmış, benim onlara kimya dersi vermemi istemişlerdi. Bir gurup yabancı TAC öğretmenin gözetiminde. Belki çağrılan öğrenciler arasında sen de vardın. Hatırlıyor musun? Maalesef Hocam. Ben yatılı değilim, o sınıfta yoktum.

-- Döneminizden çok sayıda arkadaşını öğretmenliğim sırasında ve emekliliğim sonrası değişik ortamlarda tanıma fırsatı buldum. Mesela muazfer bağ, Selçuk Barlas, Bülent Demirci (Bülent 78 olması lazım), Sacit Erdem, Hasan Gez, İsmail Gürleyik. Orhan Gürsoy, Ersoy Şahin, Lütfi Soyupak, Can Taze, Hayrullah Tok, Şeref Yorgancı, Fatih Zaimoğlu. Aklıma ilk gelenler. Sıkı bir döneminiz var. Ne dersin?

Her dönem kendi içinde müthiş başarılı ve sosyal kişiler yetiştirdi. Tarsus'un özelliği sıradanlıktan uzak insanların kaynağı olması bana göre. Burada saymaya kalksam her birini ayrı ayrı anlatmam gerekir, birini

atlasam haksızlık olur. Hepsi nev-i şahsına münhasır 64 kardeşiz. Ama ismini özellikle zikretmek istediğim tek kişi var, o da İsmet Solmaz. İsmet keskin zekası ile "Sivri" lakabını almış, çok özel bir insandı. Maalesef hayatının baharında bir cehalet cinayetine kurban gitti. Onu çok özleyorum.

Dönem arkadaşlarınızla sık sık buluşabiliyor musun? İş hayatında TAC dayanışması sergileyebiliyor musunuz?

Yeni teknolojiler, sonra da akıllı telefonlar bizleri bir araya tekrar getirdi. 20 yıl önce e-maillerin hayatımıza girmesi ile TAC79 Yahoo Groups kurduk, oradan haberleştik, hala devam ediyoruz. Bir çok kişi üye. Bazıları sessiz, bazıları benim gibi aktif ama herkesin okuduğunu zaman zaman bir araya geldiğimizde anlıyoruz. Derken Facebook çıktı, hemen sınıf sayfası kurduk. Oradan da haberleşir, birbirimizi görür olduk. Son bir yıldır da Whatsapp sayesinde eşlerden fırça yiyecek, işimizden gücümüzden geri kalacak, telefonu elinden düşmeyen teenager'ları aratmayacak şekilde haberleşir olduk.

Bu muhabbet iş hayatına yeteri kadar yansımıyor maalesef. Bazılarımız TAC için, dayanışma için müspet

telaş-gayret gösteriyor, bazıılarımız çok umursamıyor. İş vermede, para kazandırmada benim için TAC mutlak önceliklidir. Ama gidip bir TAC'liden kendim için bir şey istemişliğim yoktur.

-- TAC'de öğrenciliğin yıllarından anıların vardır mutlaka. Yatılıydın değil mi? Yatakhane anıları bitmez.

O günlere döndüğünde aklına ilk gelenler neler?

Hocam biz Mersin’li olduğumuzdan resmi yatılı olamıyorduk. Rahmetli İsmet, Serhan Cengiz, Sacit Erdem ve bir kaç Mersin’li arkadaşımız lise yıllarımızda “illegal yatılı” olarak idare ettik. Yatılı hayatı çok hoş geliyor, eve gidersek mavra kaçıracağımızdan korkuyorduk. Bize tahsis edilen hobi odalarına lounge’dan yürüttüğümüz minderlerde, gelmeyen bir yatılının yatağında, bazen de sınıf arkadaşımızın yatağında çift çift uyurduk. Ben en çok Cengiz Girgin’in yatağında uyurdum. Sağolsun, hem ders çalıştırır, hem yatağını verirdi. Hala fedakar ve cefakar bir arkadaşımızdır.

Binlerce anımız var tabii ama yatılılık deyince, onunla ilgili bir anı; İsmail Gürleyik, Vecdet Konuk, Bülent Özın, İbrahim Tutar, Cengiz ve sanırım Ali Sedat, dolaplardan oluşturulmuş bir bölmede manatır odası gibi bir yerde kalıyorlar. Vecdet dışarıda bir yerlerde. Biz İsmet’le Cengo’dan sınav öncesi ‘son dakika’ derslerimizi alıyoruz her zamanki gibi. Koridor-dan haber geldi “Metin Hoca geliyor” diye. Korktuğumuz bir müdür Metin Bey. İsmet’le ben hemen Vecdet’in yatağına balıklama atlayıp yorga-nı kafamıza kadar çektik. Metin Hoca şöyle bir bakıp gitmek yerine, sohbete başladı ders çalışanlarla. Mevcut tamam görünüyor. 5 kişi ders çalışıyor, Vecdet’in yatağı da dolu. Hoca’nın gözü duvarda İbo’nun çizdiği, İsmail’in de içine Nazım’dan dizeler yazdığı bir eli havada silüete takılıyor. Sol el mi havada, sağ el mi, önden mi görünüyor, yok arkadan mı falan filan derken mevzu uzuyor. Biz İsmet’le iki çay kaşığı şeklinde kıvrılmış, öfkesi ile ünlü hocamızın bir an önce gitmesini dileyerek senkronize nefes almaya çalışıyoruz. Hoca bir türlü gitmiyor. İş politik mi, edebi-yat sevgisi mi filan derken Vecdet “iyi akşamlar Beyler...” diyerek içeri giriyor. Bu selamı derin bir sessizlik ve buz gibi bir hava karşılıyor. Bize

bir ömür gelen bir kaç saniyelik ses-sizlikten sonra Metin Hoca “Vecdet senin yatağın hangisi?” diyor. Vecdet “Galiba burası Hocam.” diyor. Hoca “e peki kim yatıyor burada” diyerek yorganı kaldırıyor. İsmet’le ben aynı anda “ıaah diye esneyip yorganı tekrar başımıza çekiyoruz. Bir değil, iki kaçak bulan hocaya bizim çocuklar “Hocam, arkadaşlar ders çalışırken servisi kaçırdılar, uyuya kaldılar...” “filan gibi yazıp duruyorlar. Biz yorga-nın altında tir tir titriyor, alacağımız cezayı hesaplıyoruz. Babalarımıza anlattığımız “okulda kalmaya kimse bir şey demiyor, evde çalışamıyoruz” teranelerin gerçek olmadığı ortaya

çıkacak, tart aldığımızla kalmayıp bir de bundan sonra kalma izinleri-miz de iptal olacak. Metin Hoca “peki şimdi uyandırmayalım, yarın gelip beni görsünler.” diyip gidiyor. Ertesi sabah makamına süklüm püklüm yi-yeceğimiz fırçaları, alacağımız ceza-ları hesaplayarak gittik, Metin Hoca bizi buyur edip oturttu, “Çocuklar, bir daha gizli kalmayın, başınıza bir şey gelirse ne cevap verirsiniz ailenize? Bu seferlik affediyorum” dedi ve ceza bile vermeden gönderdi. Hocamızın o hoşgörüsü, anında tepki vermeme-nin, empatinin önemli bir örneğini oluşturdu benim için.

-- O yıllarda öğretmenlerinizle ilişkileriniz nasıldı? Haydar Hocamız, Ömer Temel Hocamız, İbrahim Akış Hocamız. Sizin zamanınızda emekli olmuşlardı değil mi? Hocalarınız kimlerdi, hatırladıklarınızı söyleyebilir misin?

Maalesef üç hocamız da bizi okutma-dı. Üçüne de yetişemedik. Esane ko-çumuz Nejat Güngör Hoca, Ali Cemal Hoca, Abdullah Küçük (Tarih), Asaf Kendi (Coğrafya) Ali Geyikli (müzik), Selçuk Günay (yeni kaybettik – res-im) Mr. Amidon, Mrs. Amidon (Sa-nat ikisi de), Mr. Ball (Biyoloji), Mrs. Robeson (İngilizce), Mustafa Atasoy (Edebiyat - rahmetli), Yalçın Demir-türk (Türkçe), Yücel Karan (prep İn-gilizce), Jale Hanım (Mantık, Sosyo-loji), Mr. Donahue (İngilizce), Mr. Coe (fotoğrafçılık), Mr. Galloway (Fizik), Mr. Graham (Kimya), Mrs. Metz (Al-manca), Mr. Jacobson (Matematik), Mrs. Jacobson (İngilizce) bir çırpıda aklıma gelenler.

-- Sizi küçük kızım Gül vasıtasıyla gıyaben tanıdım. İş hayatında başarılı olduğunu duyuyor, merak ediyordum. Talas’tan gelmiştin değil mi? Yüce mod ile sağlıklı yaşam üzerine çalışmalarınız vardı. Yanlış hatırlamıyorsam. O yıllarda Acıbadem’de idiniz değil mi?

Hocam Talas biz girdiğimizde çok-tan kapanmıştı. Ağabeyim Ahmet Karahan üç yıl orada okuyup orta son-da Tarsus’a gelmiş. O sonra Fen Lisesi’ne gidip mezun olduğu sene ben Tarsus’a geldim. Sağlık yaşam üzerine ağabeyim epey bir uğraşı-yor. Eşinin hastalığı nedeni ile tam bir sağlıklı yaşam gurusu ve kanser uzmanı oldu. Ben kendime bile bak-mayı beceremeyen biri olarak tıp mezunu olmama rağmen hasta bak-madım. Özel hastane ve sağlık sigor-tası yöneticiliği yaptım 25 yıl. En sona Acıbadem’in üç hastaneden 17 hasta-neye çıkışında hem iş geliştirmeden sorumlu yürütme kurulu üyeliği hem de sigorta şirketinin genel müdür-lüğünü yapıyordum. Sevgili Gül ile o

zamanlar tanıştım ve Acıbadem'in sağlıklı yaşam işine girmesi için uğraştım. Bazı anlaşmazlıklar nedeni ile 2010 yılında ayrıldım.

-- Şöyle geriye dönüp baktığınızda iş hayatındaki çalışmalarınızı özetleyebilir misin?

Tıp mezuneytimden sonra International Hospital'ın kuruluş aşamasında hastane yöneticiliğine başladım. Bu konudaki ilk tıp mezunu profesyonelim. Oradan sonra 3 yıl Amerikan Hastanesi'nde çeşitli idari görevler, sonra burs kazanıp Amerika'da Methodist Hospital Houston'da üst düzey yöneticilik eğitimi, geriye hem Methodist'in Türkiye temsilcisi, hem de Amerikan Hastanesi'nin ilk Türk başhekimisi olarak dönüşüm. O zaman daha 33 yaşındaydım. Koç'ların hastaneyi alması ile MedNet sağlık sigortası şirketine kurucu ortak ve genel müdür oldum. Eisenhower bursu kazanıp Amerika'ya tekrar gittim, sağlık ve finansman modellerini inceledim. MedNet'te üç senede sektör lideri olup daha sonra bir Alman reasürans şirketine sattık. Ondan sonra çeşitli danışmanlıklar, bir kaç iş batırma ve önce Lübnan'da, sonra Dubai'de dört yıl sigorta şirketi genel müdürlüğü ve bu arada Amerikan Hastanesi'nden beri devam eden sağlık sektörü danışmanlıkları ile sektörün içinde olmaya devam. ProCare adlı danışmanlık şirketimi MedNet ile beraber kurduk, şu anda ValueHealth olarak devam ediyor ve 20'ye yakın projede danışmanlık yaptık. Dubai'den 2004'te Acıbadem Sağlık Grubu'na geldim ve 7 yıl kadar çalıştım. O zamandan bu yana ağabeyimle beraber güneş enerjisi, sigorta ve sağlık alanlarında özel işlerimizi yapıyoruz. SolarBiz, Nasco Brokerlik, ValueHealth adlı şirketlerin ortağım.

-- Yavuz Altay, akar Burdureoğlu ve arkadaşlarının İstanbul'da The Club, Boyds girişimlerinin

hikayesini biliyorsun. Mezunlarımızın ağırlıklı olarak yaşadıkları İstanbul'da böyle bir lokale olan ihtiyaç son derece büyük. Tam da umutların küllendiği bir sırada İstanbul şubemizin başına gelişin ve projenin gerçekleşmesi için verdiğiniz çabayı takdirle karşılıyor camiamız. Neler söylemek istersiniz camiamıza bu konuda. Saklıköşk projesi neydi? Nasıl bir gelişme yaşıyor?

Sevgili Yavuz ve Akar Ağabey'ler ile Levent'teki yerin kapanıp Fenerbahçe'deki meşhur lokalin açılmasında omuz omuza, çok büyük fedakârlıkla çalıştık bundan 20 yıl önce. Oranın çok popüler ve başarılı olmasında tüm yönetim kurulunun emeği çok büyüktür. Can Taze, Murat Aktaş, Nail Efendioğlu, Sinem Erdemışık, İlter Baykal, Kubilay Keçelioğlu çok emeği geçen abilerimiz, kardeşlerimiz, hatırlayamadıklarım da var, affetsinler. Saklıköşk, Moda'da 400 küsur metre kare, bahçe içinde, 110 yıllık mazisi olan 2007'de restore edilmiş, içinde başarılı bir işletme olan bir restoran/bar. Sahibi satışa çıkarıyor ve içindeki işletmeci başka işlerinin çoğalmasından dolayı devretmek istiyor. Bizim için inanılmaz

büyük bir fırsattı ve The Club sorununu kökten çözecek çok önemli bir kazanım olacaktı. Tuğla Fonu'na da önemli bir zenginlik sağlayacaktı. 1 milyon 250 bin dolara satın almak için harekete geçtik ve 250 bin dolarını fund raising ile bulacağımıza kani olup fondan 1 milyon dolar istedik. Karşılığında bu miktar paranın getirisini Yavuz Ağabey, Kubilay Ağabey, Cüneyt Ağabey ve ben taahhüt ettik. İşletmenin getireceği kâr da doğal olarak Tuğla Bursu'na aktarılacaktı.

Binanın değeri bunun çok üstünde, ama değeri düşerse farkı kapatma konusunu da sevgili Erden Timur garanti verdi. Ancak maalesef Tuğla Fonu'nun kullanılması her türlü garantiye, tüm mantıklı açıklamalarımıza rağmen istenilmedi. Bana göre TAC'ye hiç yakışmayacak bir karardı. Bu kadar büyük bir para salt bağış kampanyası ile bulunamayacağı için satın almaktan vazgeçmek zorunda kaldık ve tarihi bir fırsat kaçıldı. Kira ile devir almak istedik, onda da mal sahibinin tutumundan çok emin olmadığımız için henüz adım atamıyoruz. Yakın takibimiz devam ediyor. Bu yazı okunduğu sırada umuyoruz ki Saklıköşk bizim The Club'ımız olmuş olsun.

-- Camiamız bu projenin gerçekleşmesi için neler yapmalı?

Şu anda çoğu gençlerden oluşmuş yönetim kurulumuz tüm alternatifleri değerlendirip çalışmaya devam ediyor. Her gün içindeki işletmeci ile temas halindeyiz. Mal sahibi sürekli karar değiştirip bizi zor durumda bırakıyor. Eğer kontratın kalan süresi olan 3 yılı kullandıracaksa biz burayı devralmak istiyoruz çünkü kirası da çok uygun. Birine satarsa ondan kiralamayı deneyeceğiz. Bu kadar güzel bir mekan kaçmasın diye var gücümüzle çalışıyoruz. Sık sık toplanıp, yazışıp durum değerlendirmesi yapıyoruz. Bir bağış kampanyası başlatılması konusunda fikir birliği var. Ben yer kesinleşmeden bu kampanyanın çok başarılı olmayacağını düşünüyorum. Ama sanırım başlatacağız.

-- Uzun süredir İstanbul'un hızlı yaşantısında çalışan, birikimli bir mezunumuz olarak saklı köşk'ü The Club için biçilmiş kaftan görüyorsun ve buna yürekten inanıyorsun. Sev okullarından mezun dostları buluşturacak

Lokale Sev'in de desteği gerekli mi?

ÜAKL, İAKL ve SEV mezunları da Club'ın finansal başarısı için çok önemli. Zaten Moda halkının çok sevdiği ve itibar ettiği bir yer. Onlara da kapatmaya niyetimiz yok. Duvarlarını bizim resimlerimiz süsleyecek, aidat ödeyen üyelerimiz indirimli yararlanacak, mekan bizim olacak ama herkese açık olacak. SEV mezunları, hatta öğrencileri bile aileleri ile gelebilecek, bahçesinde doğum günü partileri düzenleyebilecek.

-- Biraz da kendi sosyal yaşantıdan bahseder misin? Günlerini nasıl geçiriyorsun? Ne gibi hobilerin oldu bugüne kadar?

Ben topla yapılan sporlara karşı yeteneksiz doğduğum için adrenalinli sporlara, hobilere yöneldim. 30 senedir motor kullanırım. Hala devam ediyorum günlük yaşantımda. Kayak, parapant, dalış ve yelken çok sevdiğim sporlar. Bombalaki 79 Sailing Team'imiz var. Bülent Sandal, Sacit Erdem, Can Taze, Serhan Cengiz, Halim Özmen, Hasan Gez, Murat

Akanlar, Ali Sedat Özberk ile sabit, zaman zaman Apdullah Akay, Mustafa Karahan, Ali Şekerli, Vecdet Konuk, Semih Yavuz, Aydın Tekay, Akver Akverdi'nin katılımı ile oluşan geniş bir kadromuz var. Senede iki kez Göcek Regatta'ya, arada bir de İstanbul yarışlarına katılıyoruz. 4 teknemiz var, hangisi denk gelirse onunla giriyoruz. Yürüyemeyecek hale gelene kadar da devam etmeyi düşünüyoruz.

-- İstanbul'dan bakınca TAC mezunlar derneği nasıl görünüyor? Dostça bir soru oldu bu...

Başta Ali Başkan'ın müthiş enerjisi, liderliği, hoşgörülü yönetimi, sonra efsane Betül Ablamız, Akar Ağabey, siz, Kubilay Ağabey, Kemal Ağabey gibi deneyimli kişilerin özverili çabaları ile çok önemli işlere imza atıldı. Bundan 20 yıl öncesinde İstanbul'da dernek vardı, Tarsus'ta bir şey yoktu. Şimdi tam tersi oldu. Bizler, Tarsus'a elimizden geldiği kadar destek olmaya çalışıyoruz. Verilen bazı yanlış kararlar derneğe büyük zarar verdi bana göre ama biz yılmadık, elimizden geleni yapıyoruz.

-- Genç mezun kardeşlerine neler söylemek istersin. İstanbul şubemizin tasarladığı etkinlikler var mı?

Son Cuma toplantıları tekrar başladı. Yaz sonu Necati Ağabey'in önderliğinde Basket Turnuvası başlayacak geleneksel futbol turnuvasına ek olarak. The Club olmadan fazla etkinlik yapmak kolay değil. Öyle ya da böyle bir mekânımız olduğu takdirde çeşitli kurslar, söyleşiler, buluşmalar, turnuvalar gündemimizde.

-- Bu güzel söyleşi için bize zaman ayırdığın için teşekkür ediyorum sevgili Ömer. Yolun açık olsun...

Ben İstanbul Yönetim Kurulu adına teşekkür ederim Hocam.
ERDOĞAN HOCA

ÖZDEMİR SABANCI'YI ANIYORUZ!

Çalışma arkadaşlarından Tuncay Osmanoğlu (TAC'55) Özdemir Sabancı'yı anlatıyor.

Ben Alp Osmanoğlu, 1983 TAC mezunuyum ve otomotiv sanayinde çalışmaktayım. Babam, Tuncay Osmanoğlu da bir TAC mezunu, 1955 sınıfından. O da bir sanayi emekçisi ve emeklisi. Türkiye'nin sanayileşme ve özellikle tekstil konusunda atılım yaptığı yıllara hem şahitlik yapmış hem de katkıda bulunmuş. Emek, sermaye ve planlayıcı devletin verimli, ahenkli ve idealist çalıştığı yıllar bunlar. Bu yıllara TAC birçok değerli insan yetiştirmiş. İşte bunlardan ikisinin, birisi sermayeder ve vizyoner diğeri de iyi bir teknisyen ve yönetici olan 2 mezunumuzun sanayileşme yolundaki deneyimlerinden küçük bir kesit yansıtmaya çalışacağım.

Baba, Özdemir Beyle belli bir süre TAC'de beraber okumuş olduğunuzdan dolayı tanışıklığınız var ama nasıl oldu da birgün geldi beraber çalışma imkanı buldunuz?

görüşmeye gittiğimde bana Sasa' da kurulmakta olan iplik fabrikasının müdürlüğünü teklif etti. Teklifi Şevket bey yapmıştı. Benim de teknolojiye dayalı ve daha çok çeşit üretme imkanına sahip bir yerde çalışmak tercihim oldu.

Özdemir beyi yenilikçi bir girişimci olarak biliriz, bunu 60 ve 70lerde nasıl yapardı?

Özdemir Bey teknoloji tutkunuydu. Takip eder ve en iyisini Sasa' ya temin etmeye çalışırdı. Fabrikaya gelen tekstil ile ilgili her mecmua ve döküman önce ona gider ve dikkatlice incelerdi.

Peki bu isteği ve tutkuyu ne tür yatırımlara dönüştürdü?

1960' larda polyester imalatında özellikle dolum sistemi (batch process) ile elyaf üretiminde ICI iyi bir teknolojiye sahipti. Özdemir bey onların teknolojiyi ile SASA' yı devreye aldı. Oysa ne o

ortaklığa kadar götürmüştür.

Peki, kendisi bir kimya mühendisi olarak da tekstil konusunda işletmecilere nasıl önderlik etti?

Polyesterle ilgili konularda şirket temasları ve teknoloji takibiyle şişe çipsi ve pet şişe üretimi ve polyester deşe ve teleflerinin tekrar elyaf üretimine kazandırılması konularında da işletmecilere araştırmaları ile öncülük etmiştir. Renkli elyaf ve iplik konusunda da yardımları olmuştur.

Ya müşteriye olan yönü, onu nasıl bütünleştirdi bu üretken ve yenilikçi yanıyla?

Polyester ipliklerin tüketiminin artırılması konusunda düz iplik, bükümlü iplik ve tekstür iplik, boyalı iplik gibi tekstil firmalarının ihtiyaçlarını karşılamayı ilave yatırımlarla gerçekleştirmiştir. Ürünlerinin ticaretine çok önem verirdi.

ICI teknolojisi ile kurulan boyalı iplik fabrikasının açılışında ICI temsilcisi, Özdemir Bey, Tuncay Bey ve Doğan Bey.

Özdemir Bey'le Tuncay Bey toplantı esnasında.

Özdemir, kardeşleri Şevket ve Erol aynı okulda TAC'de okuduk. Özdemir benden 4 sınıf aşağıdaydı. Üniversite tahsilimizi de İngiltere'de yaptık. Türkiye'ye döndükten sonra ben bir süre Sümerbank'ta çalıştım, Ankara Genel Müdürlük ve Bursa Merinos. Sonra bir PES iplik fabrikası olan Polylen'e geçtim. Polylen Sasa'dan çips alıyordu. Birgün Özdemir bey Polyleni görmeye geldi ve ardından ben Adana' ya çips konusunda

yıllarda ne de daha sonraki yıllarda Türkiye'de kurulan polyester tesisleri teknoloji satın alınarak değil mühendislik firmaları tarafından kurulmuştur.

Ama bunla da yetinmiyor hiçbir zaman zannedersem?

1970lerden sonra Dupont daha ileri teknolojiler uygulamaya başlamıştır. Özdemir Bey Dupont'un kontinü polimerizasyon teknolojisini almış ve ilgisini

Çeşitli yabancı ülkelere yapılan ihracat girişimlerini takip eder, teknik personeli bu ülkelerdeki müşterilere yardımcı olunması için gönderirdi.

Babacım, çok teşekkürler ulusal sanayi tarihimizin bu güzel anılarını paylaştığın için. Yeniliği takip eden, müşterisinin talebini dinleyen, ve teknoloji tutkunu değerli sanayici abimiz merhum Özdemir Sabancı ile neler kaybettiğimizi de bir kere daha anlamış olduk.

TÜRKİYE MAKER'IN KURUCUSU: ONGUN TAN (TAC'98)

Maker Hareketi ile nasıl tanıştın?

Geleceğin trendlerine hem kurumsal hayattaki rolüm, hem de kişisel olarak oldukça meraklıyım. Yine bu şekilde yaptığımız araştırmalar sırasında 3 boyutlu yazıcılarla tanıştım. Ve daha sonrasında da Maker Hareketi(www.makers-turkiye.com/p/maker-hareketi-nedir.html) ile. Aslında 3 boyutlu yazıcıların bu ana konseptin bir parçası olduğunu ve işin daha geniş anlamda işlenebileceğini anladım. Ve hareketi Türkiye'de yaygınlaştırma misyonu edindim kendime.

Makers Türkiye oluşumu hakkında bilgi verebilir misiniz?

Elbette. Makers Türkiye'yi (www.makersturkiye.com) yukarıdaki cevapta bahsettiğim üzere, Türkiye'de Maker Hareketi'ni yaygınlaştırmak için kurdum. Basit bir blog aslında. Ancak oldukça fazla içerik var. En başlarda tabi ki tek başımaydım. Yazıp çiziyor, röportajlar yapıyordum. Sosyal medya kanalları kurdum ve yazdıklarımı yaygınlaştırmaya başladım. Yaklaşık 6 ay böyle devam ettikten sonra topluluk oluşmaya başladı. Burada topluluk oluştuğu hareket gönüllüleri, yazarlar, sosyal medya paylaşımları ile iş daha da hızlı büyüdü. Ve en sonunda şu anda 50bin'e yaklaşan sosyal medya gruplarımıza ulaştık. Makers Türkiye'deki bu büyüme ilk başta ben başlatsam da

tamamen topluluğun ilgisinin eseridir. Hesaplamalarımıza göre 2014'te sosyal medya, web, etkinlik ve atölyeyle çalışmalarımız ile yaklaşık 1 milyon kişiye ulaştığımız. TEDx konuşmamda (https://www.youtube.com/watch?v=bVo2eT5W_c) buna değiniyorum, oldukça heyecan verici.

Maker ruhunu sadece bizlere değil, aynı zamanda çocuklarda aşılacak için Maker Çocuk oluşumunu başlattınız. Maker Çocuk'ta yer alan çocuklar ne gibi faaliyetler yapıyor? Hangi kazanımları elde ediyorlar?

Maker Çocuk(makercocuk.com) bir kazara girişimcilik öyküsü oldu. Makers Türkiye'yi kurduğumda ve aylarca devam ettiğimde, bu işi nasıl finanse edebileceğime dair aklımda hiçbir mo-

del yoktu. Dönüm arkadaşlarım bile sen bunu neden yapıyorsun diye soruyorlardı bana. Sadece yapmak istiyordum. Aslında maker felsefesi ile çok uyumlu. Sonucu fazla düşünmeden, sürece odaklanarak ve keyif alarak yapılan işlerden zaten bir sonuç çıkıyor diye anlattığımız felsefe gerçek oldu. Yoğun bir şekilde hem makerlab/makerspace olup olmadığını, hem de başta çocuklar olmak üzere, bu işe nereden nasıl başlayabileceklerini soran birçok kişi vardı. Bunun üzerine bir grup maker arkadaşla gidip bunu başlatabileceğimizi önerdim. Ve yaptık! En başlarda dil kursları, ofis vs kiralarken, talebi karşılamak üzere Türkiye'nin ilk üyelik modeline sahip makerlab'ini de kurduk. İstanbul MakerLab (makerlab.cc) içinde Maker Çocuk eğitimlerini veriyoruz. Çocuklar kendileri keşfedip yaptıkça geleceğe müthiş bir yatırım yaptığımızı düşünüyoruz.

Yakın bir zaman önce 500m2 alana sahip Türkiye'nin ilk üyelik modelli Maker Atölyesi olan İstanbul MakerLab kurdunuz. İstanbul MakerLab tam olarak nasıl bir yapıya sahip, içerisinde neler yer alıyor ve kimlere hitap ediyor?

Evet MakerLab fikrini de yukarıda bahsettiğim gibi Maker Çocuk'ta atölyeleri düzgün bir yerde verme ve Makers Türkiye üzerinden gelen atölye var mı soruları tetikledi. Yazı MakerLab'i kurarak geçirdik desek abartmış olmayız.

Şu anda yaptığımız çeşitli anlaşmalar ile içindeki alet yelpazesi genişleyecek olan İstanbul MakerLab içerisinde 3 adet 3D Printer, Arduino ve Raspberry Pi Kitle-ri, Vex Robotics Kitleri, Makey Makey Kitler, Makey ve Littlebits Kitleri, lehim istasyonları, PIC deney kitleri ve envai çeşit varkl araç var. Yakın zamanda 3 yeni 3 boyutlu yazıcı ve Destektop CNC aletimiz de geliyor. Sadece teknoloji atölyeleri değil, üretime yönelik her türlü atölye olacak burada. Mizah dergisi çiziminden, yumurta hackleme atölyelerine kadar İstanbul MakerLab, Platform İstanbul içerisinde, tasarım ve startup firmalarla beraber bir inovasyon hub'ı olma yolunda ilerliyor. Hem etkinlikler, hem atölyeler düzenleyeceğimiz bu ortamda aynı zamanda üyelik sistemi de olacak. Böylece kişiler projelerini gerçekleştirmek üzere atölyemizin tüm imkanlarını kullanabilecekler.

Makerspace kurmak isteyen kişilere neler tavsiye edersiniz?

Türkiye'de işler genellikle olmuyor, kuramıyoruz, milyon tl'lik teşvik almamız lazım, almadan olmuyor işte diye hayıflanmakla geçiyor. Maker Kültürü bunun tam tersi. Düşünmeye, hayıflanmaya daha az yapmaya daha fazla zaman harcayın. Hemen 1-2 parça aleti bir araya getirin ve atölyenize başlayın. İçinde hiç üretim aleti olmayan ama makerspace/hackerspace olarak anılan yerler de

deyap diyoruz ya! 🤖

Ayrıca makerlab.cc networkü olarak franchise da vermeye başlıyoruz. Şu anda 5 farklı şehirden talep var. Görüşmelerimiz devam ediyor.

Flyler adında bir start-up başlatmıştınız. Flyler ne iş yapar? Bu start-up'tan beklentileriniz neler?

Flyler açıldı. 230 şehir İngilizce ve Türkçe olarak aktif. Flyler ile nereye gideceğinizi değil ne yapmak istediğinizi düşünüyorsunuz. Mesela akşam rock konseri dinlemek istiyorum, hava 25C üzerinde olsun, sabah da kültürel gezi yapacağım, deniz kenarında bir yer olsun diyebilirsiniz. Ya da çocuklu tatile çıkıyoruz, yağmursuz

gideceğiniz zamandaki hava durumunu, havaalanının ve otelinizin yerini, havaa-ları ve otel arasında hangi araçla giderseniz ne kadar harcayacağınızı ve tabi ki en uygun uçak biletleri ve özel filtreden geçirilmiş en uygun fiyatlı otelleri buluyorsunuz. Flyler bunu birkaç saniye içinde size sağlıyor. Şu anda birkaç yatımcı ve turizm grubu ile iletişim halindeyiz. Tek problemimiz trafiğin mobil gelmesi ve full feature'ların desktop sitede olması. Yakın zamanda mobil siteyi revize edip, app yaptıracağız. Dünya'da bir ilk olan seyahat ilham motoru Flyler mutlaka web turizm sektöründe bir kıvılcım yaratacaktır diye düşünüyorum.

var. Burada kodlama yapabilirsiniz, fikir ve proje yine geliştirebilirsiniz. Kişileri bir araya getirip toplamak ve beraber üretme kültürünü başlatmak bile maker kültürünün, atölye kültürünün bir parçasıdır. En küçük adımı atak bile, beklemekten daha iyidir. Ondan devamlı #sen-

olsun, vizesiz yerler olsun diyebilirsiniz. Flyler size en uygun şehirleri getiriyor. Şehri seçmenizi takiben de o şehirle ilgili her kategoride en önemli 3-4 ipucunu, şehir turistik ısı haritasını(böylece şehrin nereleri gezilmeye değer ve merkezi görüyorsunuz), şehir pahalılık endeksini,

Son olarak hem maker ruhunu taşıyan biri olarak hem de bir girişimci olarak bizlere söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Az düşün, az hayıflan, hata yapmaktan korkma, hızlı ol, #sendeyap!

Yağızalp Coşkun

Film : Mad Max: Fury Road(Çılgın Max,Öfkeli Yollar)

Tür : Aksiyon, Bilim Kurgu, Post Apokaliptik

Süre: 2 saat

Yönetmen :George Miller

Oyuncular: Tom Hardy, Charlize Theron, Nicholas Hoult, Hugh Keays-Byron

Yapım Yılı: 2015

Yapım Yeri: Avusturalya

SİNEMA

Nükleer savaştan sonra tamamıyla çöl olan dünya, susuzluk ve temel ihtiyaçlardan yoksun bırakılmıştır. Hayatta kalma içgüdüğü sınırda olan Max Rockatansky kızı ve karısının ölümünden sonra huzuru ararken, Savaş Çocukları tarafından esir alınır. Zalim hükümdar Immortan Joe'nun bölgesinde kan torbası olarak kullanılan Max, her an kaçış fırsatı kollamaktadır.

Immortan Joe'nun emriyle benzin almak için göreve çıkan Imperator Furiosa, istenilen yere gitmeyince Joe bir sorun olduğunu anlar. Kısa süre sonra Joe, ka-

rılarının Furiosa tarafından kaçırıldığını fark eder ve Savaş Çocukları'yla birlikte Furiosa'nın peşine düşer.

Kimyasal bir çöl fırtınasının ardından zincirlerinden kurtulan Çılgın Max, Furiosa ile yanındaki eşleri esiri olarak alacak, kısa süreli çıkar ilişkisi yerini dostluğa bırakacaktır. Yeşil Diyarları arayan Furiosa, en sonunda kendi halkını bulacak ancak geride artık yeşil hiçbir şeyin kalmadığını öğrendiğinde umudunu kaybetme noktasına gelecektir. Çılgın Max'ın planı ise geri dönüp, Joe'yi atlatarak onun sahip olduğu

kaynakları ele geçirmektir.

Sonuç olarak, Mel Gibson'un eski mad max filmlerini izleyenler bu filmin çıkmasını merak içinde bekliyorlardı.

Mad Max: Fury Road, orijinal serinin hayranlarını ve post-apokaliptik aksiyon türünün sevenlerini hayal kırıklığına uğratmayacak, damardan adrenalin aşılayan hiperaktif bir modern aksiyon klasiği yaratıyor. Güçlü oyuncu kadrosu ile çekilen bu filmi büyük keyifle izleyeceğinizi düşünüyorum.

İyi seyirler,

KAYBETTİKLERİMİZ

'62 Talas - '65 TAC mezunu BİLGİN DEDEOĞLU

TAC '63 Erden Sezer'in eşi Adile Sezer

TAC' 73 Orhan Arun'un annesi, TAC'96 Turhan Arun'un ba-
baannesi Nezahat Arun

TAC' 71 Tayyar Sen'in sevgili annesi

TAC '84 Celal Kurdak'ın babası Erol Kurdak

TAC'80 mezunumuz Dr. Erhan Demir babası

TAC '81 Haluk Ziya Türkmen ve TAC' 83 Faik Türkmen'in
anneleri

Cem Tokbey'73 ve Rifat Tokbey'76 anneleri, Yiğit Tokbey
2010 TAC Fırat Tokbey 2010 SEV Asya Tokbey TAC 11 Sınıf
babaanneleri Hatice Ayten Akyüz

TAC'86 mezunumuz çok sevgili Evren İnankur Galioglu'nun
annesi, '85 mezunu kardeşimiz Eren Galioglu'nun kayınva-
lidesi Ayten teyzemiz

TAC '85 Önder Kıvanç' ın annesi ve Gazi Türkyılmaz'ın dü-
nürü Fikret Kıvanç

TAC '80 Mezunlu Ahmet Bilgili'nin annesi vefat etmiştir.
Kendilerine rahmet geride kalan sevenlerine sabır dileriz.

Tarsus Amerikan kolejinde 1967-1988 yılları arasında in-
gilizce öğretmeni olarak görev yapan RUTH ROBESON
vefat etmiştir.

TAC '62
Erden
Sezer'in eşi
Merhum
Adile Sezer

TAC '58 Güner Baykal'ın ardından

Ali Cerrahoğlu TAC '78

Sevgili mezunlar;

30 Ağustos Zafer Bayramımız
hepimize kutlu olsun; bu önemli
günde başta bizlere çağdaş dün-
yanın rehberliğini yapan Mustafa
Kemal ATATÜRK'ü ve ülkemiz için
canını feda eden tüm şehitlerimi-
zi saygıyla anıyoruz.

30 Ağustos aynı zamanda bizler
için hüzünlü bir gün.

Hayatını TAC Mezunlar Derne-
ğimize, Sağlık ve Eğitim Vakfımız
ve Tarsus'umuz için adanmış olan

değerli büyüğümüz Güner Baykal
Abimizi 30 Ağustos 2001 tarihini-
de bir trafik kazasında kaybet-
miştik.

Onu ebediyete Stickler önünden
saygı duruşuyla uğurlamıştık...

Güner Abinin her zaman gülen
gözleri, hiç eksilmeyen hoşgö-
rüsü ve aidiyeti hepimize rehber
oldu.

Tüm mezunlarımız adına Baykal
ailesine başsağlığı diliyor ve anısı
önünde saygıyla eğiliyoruz...

Nuran Baykal

29 Ağustos 2001 Namrun yaylasındayım. Telefon çalıyor arayan Güner Baykal. Yaylaya geliyorum birşey lazım mı diye soruyor. Şaşıyorum çünkü aklımda çarşamba günü gibi kalmış... Hafta ortası hiç gelebilmesi mümkün değilken gelmeye karar vermiş çok seviyorum yok baba diyorum. Ama saatler geçiyor. Gelen giden yok yeniden telefon çalıyor. Bu sefer arayan şirketten babamın sekreteri. Birşey söyleyeceğim ama sakın olun diyor. Bu sözü her duyduğumda bu kadar yıl geçti halen kanım çekilir. Çünkü bu acının habercisidir. Trafik kazası geçir-

diğini ve hastaneye kaldırıldığını söylediğinde kucağımda Ege kalakaldım. Evde kardeşi ve babası var. Baba o zaman 94 yaşında söylememek gerekiyor nasıl başladık şu an bilmiyorum ama Ali Baykal oğlunun kazasını ertesi sabaha kadar duymadı. Biz gece boyunca elimizde telefon iyiye gittiğini bize söylemeleri için dua edip durduk. Böyle durumlarda en büyük dayanma gücünüz ümit etmek oluyor.

Tabiki sabaha kadar bize durum iyi dediler ama biz o gece kalbimiz içimize sığmadan sabahı ettik. Ve 30 Ağustos saat 2 civarı

halamla otururken neden içimizde kötü bir his olduğunu anladık. Babam edebiyete gitmişti. Çok sevdiği Namrun yolu hayatının bitmesine neden olmuştu. Yola dökülen mucur, uyarı levhasının olmaması ve ayrıca daha arabaya oturur oturmaz sürekli taktığı kemeri o gün takmamış olması maalesef kötü sonu getirdi. Demek ki hepimiz için yazılan bir yazı var.

Onu tanımak benim için büyük bir gururdu. Aklımda hep sevgi dolu kalbi ve gülen yüzüyle kalacak olan babamı saygıyla anıyorum. Toprağı bol olsun.

İlter Baykal TAC '87

Kalkıp gitmek istiyorum buralardan bazen.

Ama çok uzaklara gitmek istiyorum.

Mesela abimi görmek istiyorum. Son görüşmemizdeki kucaklaması gibi kucaklasın, o sevgiyi hissedeyim istiyorum. Yeni aldığı bir plağı dinletsin.

Mesela babamı görmek istiyorum. Hafifçe gülümsemesiyle "hoş geldin bayım, uzaktan selamlaşmalıyım gel bi sarılayım dediğindeki güveni özlüyorum.

Dedemi görmek istiyorum. Tarsus küçük yer olduğundan Ali Baykal'ın torunu olarak doğdum. Ticarette mihenk taşı gibi bir soyadım oldu sayesinde. Teşekkür edip ellerin-

den öpmek istiyorum.

Bu hafta dedemin minik kızkardeşi Türkiye'nin ilk kadın hakimlerinden olan Sabriye halamı 99 yaşında kaybettik. Yeni nesil de sizler gibi Atatürk hayranı, vatansever, çalışan, özgüveni sapasağlam kızlar yetiştirir inşallah diyebilmek istiyorum.

Bazen çocukluğumda beni hediyelerle şımartan kirmeni, babamın arkadaşlarını görmek istiyorum. Keşke Hasan Kuradacı bana yeni bir bisiklet alsa da yollarda uçarak gitsem istiyorum.

Kolejden sınıf arkadaşım Nilgün'e uğramak istiyorum. "İlter kafası senden rahat kimse tanımıyorum. Önüne bi kebab dürüm koysunlar

tadına bakmadan gülümsemi, hayranlıkla bakışına bayılıyorum! Bi kıza böyle baksan kesin sana aşık olur!" dese ... Dalga geçen O olsa. Gitmek, hepsini görmek ama hemen de dönüvermek istiyorum mesela. Burada, ne mutlu ki, kollarımı açtığımda bana sarılacak bir ailem var çünkü. Nuran var. Bulmam 28 sene sürmüş. Ege var Allah'ın bir lütfü. Bir de çok kıymetli dostlarım var. Aynaya bakın, görürsünüz. Siz iyi ki varsınız.

Siz biliyor musunuz? Benim canımdan kıymetli bir Ege'm var. Duyduğum her şehit evlat haberinde daha da sıkı sarılıp hiçbir yere bırakmamak istediğim.

İçten sevgi ve saygılarımla,

Ahmet Göktepe (TAC'80)

MRS. ROBESON'IN ARDINDAN

Tarsus Amerikan kolejinde 1967-1988 yılları arasında müdürlük yapan Mr. Robeson'un sevgili eşi, Ruth Robeson o yıllarda İngilizce öğretmeni olarak görev yapmıştı. Mrs. Robeson 'ın vefatını üzüntü ile öğrenmiş bulunmaktayız. Başta Mr. Robeson ve biricik kızları Mary Robeson Heather'a, tüm öğrencilerine ve sevenlerine baş sağlığı dileriz. Nurlar içinde uyusun.

MRS. ROBESON, MOTHER, GRANDMA :(

Pek çoğunuz onu sadece prepteki İngilizce öğretmeniniz olarak hatırlıyorsunuz. Benim içinse durum biraz daha farklı...

Prep B' de hatırlıyorum Mrs. Robeson' u ilk. Sınıfın önüne geçmiş adının doğru telaffuzunu öğretmeye çalışıyordu bize. Ropsin veya Rapsin diyen var, Robenson diyen var... Sabırla Roobinson demeyi öğretti bize. Eline kitabını alır, tahtanın önünde dimdik, ayakları bitişik dururdu. Çok kızdığında yaptığı en sert hareketi, topuklarının üzerinde yükselip ayak tabanlarını yere vurmaktı sertçe. Kapı nasıl denir, pencere nasıl doğru telaffuz edilir hepsini ondan öğrendik. Bu gün, otuz yıldır kullanmadığım İngilizceyi hala anlayabiliyor ve üç beş kelimeyi bir araya getirip cümle kurabiliyorsam, onun katkısı çok büyüktür bunda. Mrs. Robeson, bahçede dolaşırken bizim yere attığımız çöpleri hiç üşenmeden eğilip alır, götürüp çöp kutusuna atardı. Her davranışıyla örnek olmaya çalışırdı bize. Utanırdım...

Sonra Mary ile evlendik, Mrs. Robeson oldu mother. Öğrencisiyken çok fazla hissetmediğim çılgın ve eğlenceli yanını keşfettim. Sohbetleri hep sakin, huzurlu ve eğlenceliydi. Kaynanam diye söylemiyorum, mutfakta da harikalar yaratırdı her zaman. Onun kurabiyeleri, kekleri ve harika yemeklerini unutmak mümkün değil. Laf

olsun diye değil, gerçekten mother denmeyi hak eden bir kaynanaydı. Daha sonra kızlarımız dünyaya geldi. Mother oldu grandma. Kızlar ona böyle seslendiği için ben de kullanmaya başladım. Çocuklar büyürken önce İzmir'de, daha sonra da Whitewater'da en yakın arkadaşları oldu. Torunlarına gösterdi-

ği sabır, onlarla oynadığı oyunlar ve anlattığı hikayeler inanılır gibi değildi. Harika bir iletişimlileri ve çok güzel birliktelikleri oldu. O iyi bir öğretmen, iyi bir kaynana ve iyi bir anneanne oldu. Harika bir insandı kısacası. Yolun açık, mekanın cennet olsun olsun grandma...

SEVGİLİ ÖĞRETMENİME VEDA

✍ Soner Adınol (TAC'80)

Mrs. Robeson (önadı Ruth olmalı....) benim de çok sevdiğim öğretmenlerimizin başlarında idi.... Vefatı nedeniyle çok çok üzıldüm.....O dönem talebesi olup da üzerindeki emeğinin minnetle anmayan yoktur sanırım....

Bizim 80 alt grubunda Sevgili Ahmet GÖKEPE'nin GRANDMA'sı hakkındaki uzun yazısı birçok derin hatıra içeriyor ve çok hoş bir yazı....Umarım bu yazısını büyük gruba da yollayacaktır.....

Acı haberi ilk duyduğumda hemen benim hatırımda hocamla ilgili olarak taptaze canlanan birkaç küçük anları (anı da sizlerle paylaşmak ve onu bir kez daha o günlerdeki haliyle anmak istedim....

- Onun adı benim ailemde (evde) "pamuk saçlı" idi....Çünkü prepteki ilk veli toplantısında anem onu - ismini tabi ki telaffuz edemeyince - kendince bu ad ile tanımak ve isimlendirmek istemişti....Çünkü kendisine ilk baktığımızda bordo-kırmızı renkli kemik çerçeveli gözlükleri ile biz çocuklarda şefkat hissi uyandı-

ran beyaz saçları göze çarpardı....

- Onun sık sık Wolkswagen marka mavi renkli arabayla okula giriş çıkışına şahit olurudum..Bazen demir kapıyı benim açtığım da olmuştu...O yıllarda Tarsus'ta bayan şoföre hemen hiç rastlanılmadığı için bu tablo bana çok ilginç gelirdi....

- habersiz yaptığı pop quiz'ler ünlüydü....Bir keresinde bu Quizlerin kağıtlarını sınıfta - alınan notlar üzerinde olarak - dağıtımını yaparken , ben kağıdımı onun elinden çok sertçe geri almıştım..yani aldığım düşük nota (ki sanırım 2 idi) verdiğim tepki ile kağıdımı ondan koparır ve aynı anda buruşturur gibi bir edayla almıştım...Bu davranışma kızmış ve kağıdımı geri vermemi işaret edip sonra alıp tekrar uzatıp "şimdi doğru dü-rüst al bakalım.." gibi bir şey söylemişti...Çok utanmıştım....ve kağıdı elinden tekrar kibarca almıştım. "Now it is OKEY" demişti...

- Bağlantılı olarak; o gün veya

bir sonraki ders QUIZ yapma durumu olup olmadığına dair bir işaret, bir ipucu almak için bazen ağzını arardık ; Hocam yarın (veya bu ders) QUIZ var mı !! şeklinde sorarak....Bize, yüzünde muzip bir mimik ve dudaklarında kurnazlık edası verilmeye çalışılan tatlı bir gülümseme ile hemen her defasında sadece "Oooo, it is a good idea." derdi....

- Onun prepteki ilk aylarımızda ve tabi sonrasında da ; yaptığı-mız iyi bir telaffuz veya verdiği-miz doğru bir yanıt karşısında tok bir sesle ve ağzını doldurarak, memnuniyetini hissettirerek söylediği "GOOD" sözcüğünü hiç unutamam..Bu kelimeyi onun kadar güzel telaffuz edene de henüz rastlamadım...

Sizlere bunları yazarken gözle-rim ıslandığı için daha fazla devam edemiyorum....

Nur içinde yat sevgili hocam..... Seninle birlikte sanki çok önemli birş eyler daha gitti - en azından bende -

Tüm camianın , sevenlerinin, ailesinin başı sağolsun....

Selam ve sevgilerimle

✍ Serdar Kutsal TAC'81

Bazı haberler vardır, içiniz acır, ta derinden, ağlatmaz, sızlatır yü-

reğinizi.....

Bazı haberler vardır, alıp götürür sizi uzaklara, eski zamanlara....

Halbuki doğum ne kadar gerçek ise ölüm de o kadar gerçek ve bunu bilerek yaşıyoruz hepimiz.....

Lakin sevgili dostum, sınıfdaşım Gani'nin çok önceden yazdığı gibi, her gidenle bir parçamız eksiliyor ama az, ama çok.....

Ne kadar hasta olsalar da, ne ka-

dar düşkün olsalar da bencilce yaşamalarını istiyoruz, sonsuza dek....

Özellikle preplerle bir anne gibi ilgilenen bu güzel insanın toprağı bol olsun... Mr. Robeson'a, Mary'e, torunlarına, sevenlerine Allah sabır versin.

Böyle günler, anıların çokça uçtuğu bu zamanlar, paylaşmak için bir fırsat.

May God rest her soul in peace

OKULUMUZ AÇILIŞ MERASİMİNDEN

ACIBADEM ADANA HASTANESİ

SUNULAN HİZMETLER

Acil Servis

Ağız ve Diş Sağlığı

Anestezi ve Reanimasyon

Beyin ve Sinir Cerrahisi

Biyokimya ve Klinik Biyokimya

Dermatoloji

Endokrinoloji ve Metabolizma Hastalıkları

Enfeksiyon ve Metabolizma Hastalıkları

Fizik Tedavi ve Rehabilitasyon

Gastroenteroloji

Genel Cerrahi

Göğüs Cerrahisi

Göğüs Hastalıkları

Göz Hastalıkları

İç Hastalıkları

Jinekolojik Onkoloji

Kadın Hastalıkları ve Doğum

Kardiyoloji

Kulak Burun Boğaz Hastalıkları

KVC (Kalp Damar Cerrahisi)

Mikrobiyoloji

Neonatoloji

Nöroloji

Nükleer Tıp

Ortopedi ve Travmatoloji

Pediyatrik Hematoloji ve Onkoloji

Pediyatrik Kemik İliği Transplantasyon Merkezi

Pediyatri (Çocuk Hastalıkları ve Sağlığı)

Perinatoloji

Plastik ve Rekonstrüktif Cerrahi

Patoloji

Radyasyon Onkolojisi

Radyoloji

Ruh Sağlığı ve Hastalıkları (Psikiyatri)

Tıbbi Onkoloji

Tüp Bebek Merkezi

Üroloji

Yoğun Bakım

Yenidoğan Yoğun Bakım

Koronar Yoğun Bakım

KVC Yoğun Bakım

Cumhuriyet Caddesi No: 66
Seyhan/ADANA

ACIBADEM
ADANA

ALO ACIBADEM

444 55 44

acibadem.com

TÜRKİYE'NİN EN ÇOK KAZANDIRAN SİTESİ

ßilyoner
.com

2004'ten beri 2.200.000.000 TL kazandırdık!

/Bilyoner